A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2022. Karácsonyi szám

ÚJ HAJTÁS

XXVII. évfolyam, 4. szám

EGYHÁZMEGYEI JUBILEUM ÉS BÚCSÚ 5-6. o.

EGYMILLIÓ GYERMEK KÖZÖTT A MIEINK 13. o.

IFJÚSÁGUNK LELKIGYAKORLATAI 11. és 16. o.

PÁRBESZÉD LUCSOK MIKLÓS PÜSPÖKKEL 18. o.

A VILÁGOSSÁG ELJÖTT A SÖTÉTSÉGBE – Lucsok Miklós püspök, apostoli kormányzó és mások karácsonyi gondolatai 3. o., 28-30. o.

„A NÉP, AMELY SÖTÉTBEN JÁR, NAGY FÉNYESSÉGET LÁT. AKIK A HALÁL ORSZÁGÁNAK ÁRNYÉKÁBAN LAKNAK, AZOKNAK VILÁGOSSÁG TÁMAD. NAGY UJJONGÁSSAL TÖLTÖD EL ŐKET, KITÖRŐ ÖRÖMET ADSZ NEKIK. MERT GYERMEK SZÜLETIK, FIÚ ADATIK NEKÜNK, S AZ Ő VÁLLÁRA KERÜL AZ URALOM. ÍGY FOGJÁK HÍVNI: CSODÁLATOS TANÁCSADÓ, ERŐS ISTEN, ÖRÖK ATYA, BÉKE FEJEDELME. MESSZIRE KITERJED MAJD URALMA, ÉS A BÉKÉNEK NEM LESZ VÉGE.”

(IZ 9,1-2; 5-6)

Ez történt egyházmegyénkben

Egyházmegyei búcsú Munkácson

A Szent Kereszt év lezárása Beregszászban

Lektorok avatása Ungváron

Egymillió rózsafűzér (Rahóban)

Boldog Romzsa Tódor püspök ünneplése Alsókerepecen

Tranzitus Nagyszőlősön

Templomszentelési ünnep Rahón, áramszünetben

Novák Katalin Beregszászban

A TARTALOMBÓL:

Vezérgondolat.....3. o.
Imaoldal.....4. o.
Egyházmegyei jubileum és búcsú .....5-6. o.
A Szent Kereszt év lezárása ..... 7. o.
Lektoravatás Ungváron.....9. o.
Tranzitus Kárpátalja-szerte ..... 10. o.
Babasirató ..... 12. o.
Gyermekeink az egymillió imádkozó között..... 13. o.
Hitoktatók lelkigyakorlata..... 15. o.
Ifjúsági lelkinap Palágykomorócon..... 16. o.
Romzsa Tódor ünneplése Alsókerepecen ..... 17. o.
Párbeszéd a püspökkel ..... 18. o.
Zarándoklat Medugorjéba ..... 19. o.
Majnek Antal püspök kitüntetése ..... 20. o.
Elsőáldozások és bérmálás 20-21. o.
Interjú Jacek Pyl krími püspökkel.....22-23. o.
Személyi változások egyházmegyénkben ..... 24. o.
Novák Katalin Kárpátalján .... 26. o.
Betlehemtől az én szívemig.... 28. o.
Boldog karácsonyt? ..... 29-30. o.

Lapunk megjelenését támogatta:

Készült a Magyar Kormány Támogatásával
Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárság
Bethlen Gábor Alap

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja
Szerkesztőbizottság:
Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő),
Popovicsné Palojtay Márta (szerkesztő),
Riskó Marianna (rovatvezető).
Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál
Címlap és grafika:
Halada Katalin
A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 15.
Tel./fax: 0231-54670
E-mail: mrkp.sajto@gmail.com
Honlap: www.ujhajtas.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org
Engedélyszám:
3т 199
Készült:
СП ТзОВ "Поліі", Lemberg
2000 példány

A Világosság eljött a sötétségbe

„A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel." (Jn 1,5)

Ebben az évben Krisztus születését az országunkban február 24-én kitört és még mindig tartó háború fájdalmas tapasztalatai közepette ünnepeljük. Úgy tűnik, mintha már több éve élnénk ebben a borzalomban, mert a sok átélt szenvedés, fájdalom és veszteség hatással van arra, ahogy az idő múlását érzékeljük. Mikor lesz vége ennek a szenvedésnek? Ki tudja? Hogyan éljünk tovább? Mikor jön el az, aki megszabadít bennünket ebből a szenvedésből? Ezek azok a kérdések, melyeket oly gyakran ismételgetünk a szívünkben, a beszélgetéseinkben.

Csodálatos, hogy a sötétség idején mennyire felerősödik a világosság iránti érzékenységünk, melyből erőt merítünk ahhoz, hogy jót tegyünk és észrevegyük a jót. Ahhoz, hogy a világosság győzedelmeskedjen a sötétség felett, a világosság forrásához, Istenhez kell fordulnunk, aki Jézusban jött el a földre. Erre a földre, amelyet akkor is, most is elborított a sötétség. Krisztus úgy jött ebbe a világba, mint a Világosság a sötétségbe, és Ő ma is az a Világosság, mely világít a sötétben. A Világosság felé való megnyílás képessége rendkívül fontos ezekben az időkben. Mert ha ezt nem tanuljuk meg, akkor a sötétség szakadékába zuhanunk, ahonnan nehéz kijutni. Meg tudsz-e nyílni erre a Világosságra? Látod-e ezt a Világosságot? Elfogadod-e ennek a Világosságnak az erejét? Elfogadod-e azt a melegséget és örömöt, melyet ez a Világosság ad a mostani sötétség idején? Ha igen, akkor oszd meg ezt a Világosságot azokkal, akik nem veszik észre. Ha pedig te nem látod, akkor keresd, tegyél erőfeszítéseket, kérj segítséget, mert a Világosság már itt van, a világban van: Ő világít a sötétben, de a sötétség nem fogta fel.

János apostol a következő szavakkal írja le a sötétségben világító fény valóságát: „A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel. Föllépett egy ember, az Isten küldte, s János volt a neve. Azért jött, hogy tanúságot tegyen, tanúságot a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be." (Jn 1,5-14)

Testvérek, Jézus Krisztus születésének ünneplése idén ne csak a szokásos karácsonyi hagyományok szerint történjen, hanem legyünk nyitottak az Ő köztünk való jelenlétének fényére! Mindenki, aki teheti, engedje be az Ő világosságát a szívébe a bűnbánat, a kiengesztelődés szentsége (a gyónás) által, és fogadja el Őt Magát, Aki egyesülni akar és egységben akar maradni velünk. Akkor megkapjuk a szükséges világosságot és erőt, megértést és bátorságot ahhoz, hogy most, amikor megsűrűsödött a sötétség, a Világosságban folytassuk életutunkat.

Krisztus megszületett!

Lucsok Miklós püspök
munkácsi apostoli kormányzó

Maradj velünk, Uram!

Maradj velünk a hosszú éjszakákon, Uram, és világíts nekünk ígéreteiddel!

Gyertyáink elégtek és szétfolytak, akkumulátoraink merülőben, nincs térerőnk, sem internetünk – imádságunk van, míg magába zár a sötét. Visszaemlékezünk a széthulló világ korábbi állapotára. A régi, fényes napokra, mikor mindig jött víz a csapból, a kapcsoló fényt csiholt a szobákban, működött a fűtés, és nem kellett feszült aggódásban kelnünk és feküdnünk. Mikor kézen fogtál, néven szólítottál, ígéretet adtál és próbát ígértél. Köszönjük, hogy előre szóltál.

Hosszúak a napok és észrevétlenül telünk meg panasszal és feszültséggel, Uram. Van, aki stresszevővé vált, mások kórosan lefogytak közülünk. Sokan könnyű vigasztalást remélnek az italtól, észrevétlenül csúsznak bele a függőségbe. Férfiainkat a csendes kétségbeesés kergeti önpusztításba, feleségeiket a félelem. Halál vár azokra, akiknek sem pásztora, sem reménysége nincsen. Maradj velünk a hosszú éjszakákon, Uram, találd meg és vezesd vissza az eltévedteket, a magukra maradtakat!

Gyermekeink nyirkos, sötét pincékben ülnek légiriadó alatt. Templomainkban gyertyákat gyújtunk, lángjuknál melengetjük a kezünket. Éneklés közben összefolynak előttünk a betűk, ezért ismerőseket éneklünk. Inkább szívből, mint énekeskönyvből. Szemünk és lelkünk fáradt a megerőltetéstől, hiszékenyen hallgatjuk a borúlátó híreket. Olyanokat is tudni vélünk, amiket nem tudhatunk, aggódva figyeljük az első szállingózó hópelyheket. Maradj velünk a hosszú éjszakákon, Uram, mert jön a tél!

Várunk téged, Uram, mint a virrasztók a reggelt, a sötétben ülők az első fénysugarakat. Várunk, hogy szólj, cselekedj, vezess minket.

Köszönjük, hogy a te ígéreteid semmit sem veszítettek erejükből, bízunk bennük.

Köszönjük, hogy kitartást tanulhattunk őseinktől, és kitartást taníthatunk utódainknak.

Köszönjük az összébb húzódó családokat, Urunk, add, hogy valóban közelebb vigye embert az emberhez a próba!

Köszönjük, hogy vannak tartalékaink, nem rombolták le a házunkat, és tervezhetjük a jövőt.

Köszönjük, hogy a Te kezedben vannak az idők és az alkalmak, királyokat emelsz fel és taszítasz le. Benned bízunk, mert nálad van a kegyelem és meg tudsz váltani – meg is váltasz minden bűnből.

Maradj velünk a hosszú éjszakákon, Uram, és vége lesz az éjszakának, biztosan vége lesz.

Laskoti Zoltán

Forrás: teso.blog

Szabadíts meg minket a gyűlölettől!

Szent II. János Pál pápa fohásza a Szűzanyához 1984. március 25-én, amikor minden embert és minden népet Máriának ajánlott.

Ó, Szeplőtelen Szív!

Segíts legyőznünk a gonosz fenyegetését, amely oly könnyen beférkőzik az emberek szívébe, mérhetetlen károkat okoz jelen világunkban, és úgy tűnik, elzárja a jövő felé vezető utakat!

Szabadíts meg minket az éhezéstől és a háborútól!

Szabadíts meg minket az atomháborútól, a mérhetetlen önrombolástól és mindenféle háborútól!

Szabadíts meg minket az emberélet ellen már annak hajnalán elkövetett bűnöktől!

Szabadíts meg minket a gyűlölettől és Isten gyermekei méltóságának sárba tiprásától!

Szabadíts meg minket minden társadalmi, nemzeti és nemzetközi igazságtalanságtól!

Szabadíts meg minket attól, hogy Isten Tízparancsolatát a sárba tiporják!

Szabadíts meg minket azoktól a próbálkozásoktól, amelyek Isten igazságát akarják eltiporni az emberek szívében!

Szabadíts meg minket a jóra és a rosszra vonatkozó ostoba, helytelen elképzelésektől!

Szabadíts meg minket a Szentlélek ellen elkövetett bűnöktől!

Fogadd el, ó Krisztus Anyja, az emberek szenvedéssel teli kiáltását! Fogadd el a társadalmak szenvedő kiáltását! Segíts legyőzni a Szentlélek erejével minden bűnt: az emberek bűnét és a „világ bűnét", a bűnt minden formájában!

Segíts, hogy a megváltás végtelen hatalma, az Irgalmas Szeretet hatalma újra megjelenjen a világ történelmében! Segíts, hogy megállítsa a Gonoszt! Hogy átalakítsa a gondolkodást! Hogy Szeplőtelen Szívedben a remény világosságát mindenki megláthassa! Ámen.

„Isten megadta a feltámadást”

Egyházmegyei búcsú és jubileumi évforduló

Egyházmegyénk védőszentjének, Tours-i Szent Mártonnak ünnepén, november 11-én egyházmegyei búcsút tartottak Munkácson, a székesegyházban. Ezen a napon emlékeztünk meg egyházmegyénk alapításának 20. évfordulójáról is, melyet az idei évben a háborús események miatt nem tudtunk a napján megünnepelni.

A reggeli ködös időt 11 órára, az ünnepi szentmise kezdetére szelíden verőfényes novemberi napsütés ragyogta be. Az búcsú alkalmából egyházmegyénk minden részéből érkeztek papok és hívek. A szentmise főcelebránsa Vitalij Szkomarovszkij, a Lucki Egyházmegye püspöke volt. Velük együtt mutatta be a szentmisét Lucsok Miklós püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója, Majnek Antal nyugalmazott munkácsi püspök és egyházmegyénk jelen lévő papjai.

A szentmise elején Pogány István plébános köszöntötte az ünnep jeles vendégeit: a püspököket, papokat, szerzeteseket, az Istennek szentelt életet élő személyeket, valamint Munkács város önkormányzatának és Magyarország diplomáciai testületének képviselőit.

A prédikáció elején Szkomarovszkij püspök magyarul, szlovákul, ukránul és németül köszöntötte a híveket, vagyis minden olyan nyelven, melyek ma is használatosak az egyházmegye különböző plébániáin.

Miután köszöntötte Miklós és Antal püspököket, felidézte, hogy 40 évvel ezelőtt járt először Kárpátalján. Akkoriban ezen a területen 42 plébánia volt, ami soknak számított, és hét pap, akik közül a legfiatalabb is több mint 70 éves volt. Úgy nézett ki, hogy a kárpátaljai egyház ki fog halni, de Isten megadta a feltámadást, újjáélesztett mindent!

Néhány évvel később érkezett Kárpátaljára Zsarkovszkij Péter atya. Szkomarovszkij püspök a papszentelés előtti gyakorlati időt itt, nála töltötte.

„Szent Márton, a Munkácsi Egyházmegye székesegyházának védőszentje napján szeretnék köszönetet mondani Istennek mindazokért az ajándékokért, amelyeket kaptunk. Különösen az ukrajnai egyház megújulásáért” – mondta többek között Vitalij püspök.

Arra is ráirányította figyelmünket, hogy a szentek ünnepei alkalmat adnak arra, hogy tanuljunk tőlük. A kereszténység első három évszázadában a mártírokat tekintették szenteknek, és Márton volt az első, akit szentként tiszteltek, annak ellenére, hogy nem halt vértanúhalált.

„Szent Márton példát ad nekünk: ha valakinek hasznára vagyok, valakit szolgálok, valakinek segítek, akkor megtalálom Istent. A szent cselekedetei, pl. amikor megosztotta a köpenyét a koldussal, nem egy nagyszabású terv volt. Azt adta oda, amit tudott. Nem is adta oda a köpenyt, csak megosztotta azt. Jézus is arra tanít minket, hogy elég egy pohár víz, egy kedves szó, egy mosoly, talán fél óra, hogy leüljünk egy

idős emberrel, és máris megtaláljuk Istent" – mondta a főpásztor.

A püspök felidézte lourdes-i zarándoklatát, ahová a katonákkal együtt ment: „Nincsenek olyan emberek, akik jobban törekednének a békére, mint a katonák! Bár egész életüket ennek az ügynek szentelik, tanulnak, mégis arról álmodnak, hogy nem lesz szükség arra, hogy tudásukat kamatoztassák. Azt akarják és arra törekszenek, hogy mindig békés legyen az ég, hogy soha ne legyen szükség a munkájukra. Nagy baj érte földünket... A mai közös imánkban kérjük Szent Márton közbenjárását a béke ajándékáért, hogy ne legyenek árva gyermekek, özvegyek, gyerekeiket eltemető szülők. Imádkozzunk hálával azokért is, akik életüket áldozzák a békéért."

Szkomarovszkij püspök megemlítette egy idős asszony példáját is, aki a lucki székesegyházban társaival együtt mindennap imádkozza a rózsafüzért. Ez az asszony elmondta, hogy az oroszok hazatéréséért imádkozik. „Erre van szükségünk! Arra, hogy kövessék Szent Márton példáját, tegyék le a fegyvereket és szűnjön meg a hódító hadjárat. Isten óvjon meg minden katonát, Szent Márton pedig takarja be őket köpenyével, melegítse, oltalmazza őket" – mondta Vitalij püspök, és arra buzdított mindenkit, hogy kérjük a Szent közbenjárását.

Minden évben az egyházmegyei búcsú keretében adnak át kettőt a Szent Márton palástja-díj három emlékérme közül. Ebben az évben a „Pro fide" emlékérmet a Magyarországról érkezett, 1998 óta az egyházmegye javára tevékenykedő Nobilis Kinga kapta. A „Pro caritate" emlékérmet Albrecht Marianna érdemelte ki, aki a fogyatékkal élő gyermekek kerületi rehabilitációs központjának vezetője, a „Hit és fény"

közösség egyik alapítója Huszton. A díjakat Lucsok Miklós püspök adta át.

Az ünnepet a templom kórusainak ukrán és magyar nyelven felcsendülő énekei tették még inkább magasztossá. A szentmisét követően pedig a templomkertben agapé várta a résztvevőket.

A szentmisében megemlékeztek egyházmegyénk megalapításának 20. évfordulójáról is. A Kárpátaljai Római Katolikus Apostoli Kormányzóságot 2002. március 27-én emelte egyházmegyei rangra Szent II. János Pál pápa, megalapítva a Munkácsi Latin Szertartású Egyházmegyét, melynek első megyéspüspökévé Majnek Antal addigi apostoli kormányzót nevezte ki. Ekkor nyilvánította a munkácsi templomot is az új egyházmegye székesegyházává. A bulla felolvasására és a megyéspüspök beiktatására 2002. szeptember 27-én került sor a munkácsi székesegyházban, az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia, az egyházmegye papjai és hívei jelenlétében.

Hálatelt szívvel köszönjük meg Istennek az elmúlt húsz évet!

A Szent Kereszt évének lezárása

A Szent Kereszt évének lezárása alkalmából Beregszászban szeptember 17-én magyar nyelven, Pósaházán szeptember 18-án ukrán nyelven tartottak hálaadó szentmisét. Mindkét szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós, egyházmegyénk apostoli kormányzója volt.

A beregszászi plébániatemplomban celebrált ünnepi szentmisén nagy számú magyar pap és hívő vett részt, akiket Molnár János plébános köszöntött. Kettős ünnepet tartottak, hiszen aznap volt a templombúcsú is. Az ünnepi alkalmon részt vett Marosi István, a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola diákokért felelős görög katolikus papja is.

Pósaházán másnap került sor az ünnepi szentmisére; a pósaházi templomot, miként a beregszászit is, a Szent Kereszt felmagasztalásának szentelték.

Miklós püspök prédikációjában arra buzdított, hogy gondolkodjunk el a kérdésen: kinek szolgálunk? „Istennek szolgálni értelmet, szabadságot, erőt ad. Még a háború alatt is. Aki Istennek szolgál, az mindig Őt szolgálja. Ez egy életforma" – hangsúlyozta a püspök.

A beregszászi templomban

A hálaadó szentmisén Josef Trunk plébános koncelebrált.

A Szent Kereszt évének lezárására szeptember 14-én került sor Ukrajna püspökeinek részvételével az Úr szenvedésének szentélyében, a Vinnica megyében található Sárgorodban.

Az Atya szeretete

Ez volt a címe annak a hétvégi lelkigyakorlatnak, melyen negyvenen vettünk részt Szinyákon augusztus 12-14. között, Majnek Antal püspök atya és Popovicsné Palojtay Márta vezetésével. Igazi lelki gyakorlat volt: előadásokkal és feladatokkal, elmélkedésre és imára szánt idővel. Nem maradt el a közösségi játék sem, jólesett felszabadultan együtt nevetni.

Mindannyiunk életében előfordultak olyan helyzetek, amikor falba ütköztünk, megtapasztaltuk a korlátainkat. Mi jutott eszünkbe? „Úgysem sikerül, nem vagyok elég jó, sosem változom meg, egyedül vagyok, nem szeret senki. Hol van Isten, látja-e gondjaimat, szenvedésemet?" Az ehhez hasonló gondolatok, érzések nem véletlenül bukkannak elő, némelyik szabályszerűen kíséri életünket. Az előadások során azon elmélkedtünk, hogyan alakulhattak ki bennünk ezek a sémák, hogyan látjuk Istent – mint szerető apát – ezekben a helyzetekben, mennyire tudunk megbízni Benne, a Gondviselésben? Valljuk be, néha éles kérdések ezek. Amikor a megélhetés, magunk és szeretteink egészsége, boldogulása a tét, merjük-e kimondani, hogy „legyen meg a Te akaratod"?

A Szentírás oly sok gyönyörű választ tár elénk félelmeinkre és aggodalmainkra, támaszt nyújt a bizonytalanságban. Isten nem rejti el hozzánk fűző szeretetét, újra és újra bátorít és vigasztal minket. „Mielőtt megalkottalak, már ismertelek." „A tenyerembe írtam a neved." „Kezem rajtad nyugszik." – Ezek mind a szerető Atya szavai. Lelkesít intelmével: Ne félj! Veled vagyok!

Ha falba ütköztünk és nehéz megérteni Isten akaratát, mondjuk el Neki mindazt, ami bennünk zajlik. Emlékezzünk, hogy Ő a Teremtőnk, Atyánk. Mint az apa, aki türelmesen várta haza tékozló fiát és messziről figyelte, visszatér-e a gyermeke, úgy a Mennyei Atya is befogadja mindazokat, akik Nála keresnek menedéket, választ kérdéseikre. Kezdj el beszélni Vele! Nem kellenek nagy szavak, csak őszinte szív és elhatározás, hogy minden nap Mellette döntesz.

István Andrea

A résztvevők mondták:

„Ami ellenállás, blokk volt bennem az Atya megszólítása kapcsán, természetes módon, erőltetés nélkül eltűnt."

„Megszerettem a csendet. Korábban féltem tőle, és inkább mindenféle zajjal vettem magam körül. Mindig tartottam attól, hogy a csendben olyan dolgok jönnek elő, amikkel nem akarok szembenézni. Most megértettem, milyen értékes dolog a csend, és hogy Istennel találkozhatok benne."

„Hihetetlen, hogy idegen emberek milyen kedvesek és jók voltak itt hozzám! Mennyire fontos a közösség! Bárcsak otthon is meg tudnánk élni egymással egy ilyen közösséget!"

„Megtapasztaltam az Atya szeretetét. Rájöttem, hogy eddig rosszul ismertem Őt. Nagy béke van bennem!"

„A jó zene, a rengeteg nevetés, a béke, amit itt kaptam – haza se akarok menni! Még sok-sok ilyen lelkigyakorlat kellene!"

Legyünk Isten élő temploma!

A székesegyház felszentelésének évfordulója

Szeptember 28-án ünnepeltük a munkácsi Tours-i Szent Márton székesegyház felszentelésének évfordulóját. A székesegyházat Majnek Antal püspök 2013-ban ezen a napon szentelte fel Milan Šášik munkácsi görögkatolikus püspök, valamint számos pap és laikus jelenlétében.

A szentmiséken olyan olvasmányokat hallhattunk, melyek a templom jelentőségére irányítják gondolatainkat: Salamon imáját és Izaiás próféta szavait. „Igen, de hát valóban az emberek közt lakik az Isten a földön? ... Nézd, az egek és az egek ege sem képesek téged befogadni, nem is szólva erről a templomról, amelyet építettem. Tartsd rajta szemed ezen a házon, éjjel-nappal, azon a helyen, amelyről azt ígérted: Ott lesz a nevem, s hallgasd meg az imát, amelyet szolgád ezen a helyen mond." „Házam minden nép számára az imádság háza lesz."

A délelőtti ukrán nyelvű szentmisét a Munkácsi Egyházmegye általános helynöke, Zsarkovszkij Péter atya és Fizer Jenő munkácsi káplán mutatták be. Jenő atya prédikációjában hangsúlyozta: „A templom az a hely, ahol Istennel találkozunk. Ez az a hely, ahol imádkozunk és megtapasztaljuk az Úrral való különleges találkozást, aki minden szentmisében eljön hozzánk."

Az esti magyar nyelvű szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós püspök volt, akivel együtt misézett még Gerzánics Szergej irodaigazgató és Resch Tamás munkácsi káplán is. A szentmisén részt vettek a Munkácsi Szent István Líceum diákjai, tanárai és nevelői is.

Miklós püspök a szentmise bevezetőjében aláhúzta, hogy a templom az a hely, ahol Jézus különleges módon van jelen. Majd elmondta: a mai napon emlékezünk meg arról, amikor felszentelték ezt a templomot. „Adjunk hálát a Jóistennek minden emberért, aki építette és felújította ezt a templomot. Kérjük Istent, hogy megtapasztalhassuk köztünk az Ő jelenlétét."

Szentbeszédében többek között arra hívta fel a jelenlévőket, hogy gondolkodjanak el rajta: „Miért jövök, kihez jövök a templomba? Meg kell tapasztalnunk Isten jelenlétét. Ahhoz, hogy Jézussal találkozzunk, nyitott szívvel kell jönnünk. Jelen van-e Isten a szívemben, Isten háza vagyok-e? Ha jelen van Jézus a szívemben, Ő megtestesül bennem." A prédikációt egy fohásszal zárta: „Kérjük a Szentlélek ajándékát, ezt az élő Isten-tapasztalatot, hogy növekedjen bennünk, és hogy benne megerősödve másoknak is tovább tudjuk adni, hogy Jézus itt van köztünk, hogy mi vagyunk az Ő élő temploma."

A felújított Isteni Irgalmasság kápolna megáldása Radváncon

A felújított Isteni Irgalmasság kápolna megáldására Szent Gellért napján, szeptember 24-én került sor Radváncon, a Szent Gellért Katolikus Szakkollégiumban. Az ünnepi szentmisét Lucsok Miklós püspök, apostoli kormányzó mutatta be. Petenko Miron plébános kifejezte köszönetét mindenkinek, aki hozzájárult a kápolna felújításához, és részt vett az ünnep előkészítésében és lebonyolításában. Előző nap érkezett meg a kápolnába az Isteni Irgalmasság képének egy másolata Krakkóból, amelyet szintén megáldottak. Áldásban részesült minden jelenlévő. Istennek legyen hála!

Az eseményről készült kisfilmet a Veritas (Veritas – Євангелізаційний медіапроєкт) youtube csatornáján lehet megtekinteni.

„Örül a szívem, hogy így is bekapcsolódhatok a szolgálatba”

Lektorok avatása Ungváron

Október 2-án, vasárnap az ungvári Szent György templomban Lucsok Miklós püspök szentmise keretében 21 hívőt avatott fel lektori szolgálatra a plébánia hívei közül.

Nem ez volt az első alkalom a Munkácsi Egyházmegyében, amikor lektorokat avattak. Olyan világi személyek kaphatják ezt a feladatot, akik kifejezik beleegyezésüket, hogy lektorként szolgálják Istent, azaz felolvassák Isten igéjét a szentmiséken.

„Ez a szolgálat is folyamatos képzést igényel” – mondta Petenko Miron plébános atya. „Továbbra is lesznek találkozóink, hogy elmélyüljünk az imádságban és Isten igéjében.”

A szentmisén a lektoravatás során a 21 új lektor a püspök kezéből vette át a Szentírást ezen szavak kíséretében: „Vedd a Könyvek Könyvét, a Szentírást, hirdesd hűségesen Isten igéjét, hogy egyre jobban életté váljék az emberi szívekben.”

Prédikációjában Miklós püspök hangsúlyozta: mindannyian arra vagyunk hivatottak, hogy életünkkel, tetteinkkel dicsőítsük Istent, és tehetségünk legjavát adva szolgáljuk az egyházat. Legyen az újonnan felavatott lektorok szolgálata Isten nagyobb dicsőségére!

„Már régóta olvasok a szentmiséken, de most érkezett el annak az ideje, hogy ‘hivatalosan’ is lektorrá avattak” – osztotta meg gondolatait az újonnan felavatottak egyike. „Szeretem a Szentírást szépen, hangsúlyozottan felolvasni, mert valóban nem mindegy, hogyan érkezik el Isten szava az emberekhez. Szeretem, ha felnőtt olvassa, ez is egy tanúságtétel. Már nincs lámpalázam, de ez csak a bérmálás szentsége után változott meg bennem, addig meg sem mertem szólalni még öt ember előtt sem. Örül a szívem, hogy így is bekapcsolódhatok a szolgálatba. Jézusért teszem, Ő úgyis tudja ezt.”

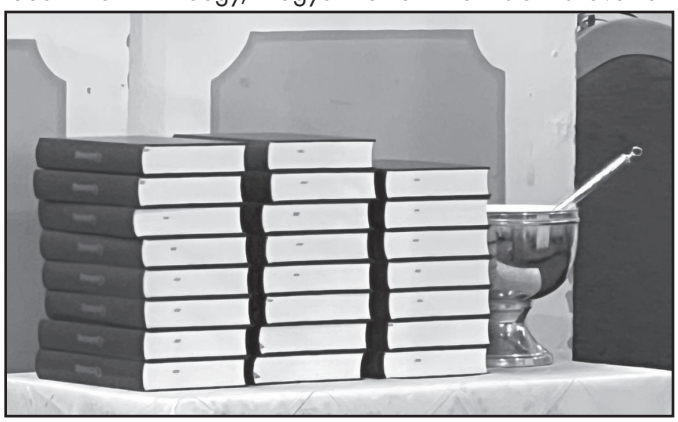

„Gondolom, mindenkinek volt olyan érzése még gyermekkorában, hogy most mindenki engem figyel, most mi lesz, mit keresek itt, még a kamera is felvesz” – kezdi személyes vallomását Simon Miklós. „Első érzéseim ezek voltak. Aztán ahogy közelgett a pillanat, megláttam a püspök atyát bent, megjöttek a többiek, a háttérben mondták a rózsafüzért. A bérmálkozásom jutott eszembe. Ezt követően meghittség fogott el. Nagyon jól éreztem magam. Miklós püspök atya prédikációja mintha nekem szólt volna. Hálás vagyok plébánosunknak, Miron atyának; az ő közbenjárására még egy boldog nappal többet élhettem meg.”

„Kötelesség vagy elkötelezettség? Gőg vagy szolgálat? Nemcsak a szentmise alatt, hanem a mindennapokban is ott motoszkál a kérdés, és fennáll a választás” – osztja meg benyomásait Revallo Nikoletta. „A lektoravatási szentmise arra mutatott rá, hogy ez leginkább ajándék, hiszen Krisztus testének tagjai lehetünk, más-más adottságokkal, de ugyanazzal a Lélekkel. Csak a szívem és értelmem nyitottságán múlik, hogy teret adok-e az erő, a szeretet és a józanság Lelkének vagy sem. A Szentlélek a püspök atya szavain keresztül rávilágított arra, hogy nem lehetek Krisztus szavának hiteles megélője és továbbítója, ha nem táplálkozom a Szentírásból, ha nem érzem át és nem elmélkedek a tanításán. A hitbeli tudatlanság, lanyhaság és sötétség elhervasztja az emberi lelket, ellenben a megismerés és az ima segítségével növekedik, és megerősíti a hit csíráját. Mindennap fel kell tennem a kérdést: mit tettem ma annak érdekében, hogy növekedjek a hitben? Az avatás során, amikor rátettem a kezem a Szentírásra, tudatosult bennem, hogy az, hogy a keresztség által részesedünk Krisztus prófétai küldetésében, hatalmas kegyelem, de egyben felelősség is, amit a mai világban uralkodó ellentmondások közepette különösen fontos megélni.”

Tranzitus a ferences közösségekben és templomokban

Október 3-án a ferences közösségek és a ferences templomok szerte a világban alapítójuk lelkének e világból az Atya dicsőségébe való átmenetét, boldog halálát ünnepelték. Egyházmegyénkben is több helyen tartottak szentmisét, imádságot ezen alkalomból.

Ungvár-Bozdoson a Szentháromság plébánián a közösséggel együtt vett részt az ünnepségen Lucsok Miklós OP, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója, aki prédikációjában felidézte Szent Ferenc radikalizmussal teli alakját és termékeny életét. „Vedd kezedbe egyházam újjáépítését" – szólt Jézus Ferenchez. „Szent Ferenc figyelemre méltó megtérést élt át, miután sikertelenül kereste a hírnevet, élete értelmét. Egy nap, amikor hiába kereste a földi dicsőséget, megtapasztalta a feltámadt Jézus jelenlétét. A Vele való találkozás gyökeresen megváltoztatta az életét. Ferenc radikálisan elfogadta Jézus Krisztus tanítását" – mondta Miklós püspök, majd tovább szőve a gondolatot kifejtette, hogyan vonatkozik ez a mi életünkre. „Az evangéliumi radikalizmus Jézus követése és az ő tanítása szerinti élet. Ez nem öncélú radikalizmus, hanem a Jézussal való bensőséges, mélyreható kapcsolat. Aki megtapasztalta a feltámadt Jézus jelenlétét, annak nincs szüksége többre. Aki megtapasztalta életében a Feltámadottat, az követi Őt, és bármi történjék is, érzi a Jézusban való elmélyülés örömét."

Jézus hozzánk is szól, ahogyan Ferencet is megszólította. „Ha megtapasztaljuk Jézust az életünkben és szoros kapcsolatban vagyunk vele, akkor Ő mindannyiunkhoz szól és kér valamit, csak meg kell hallani."

Ahogy Ferenc meghallotta, mit kér tőle az Úr: „Építsd újjá egyházamat!", úgy kell nekünk is meghallanunk az Ő hangját és „újjáépíteni lelkünket."

Munkács-Barakktelepen a Szent Ferenc templomban az ottani világi rendi közösséggel együtt vett részt a szertartáson Zsarkovszkij Péter általános helynök is. Ezen az estén a ferences templomokban a három ferences rend követői és a hívek égő gyertyával a kezükben vesznek részt a Tranzitus szertartásán, s Szent Ferenc boldog haláláról énekelnek, elmélkednek, imádkoznak. Így volt ez Munkácson is. A külső liturgikus cselekmények gazdagsága mellett megjelenik a mély belső dimenzió. A Tranzitus segít megérteni és elgondolkodni azon, hogy a halál nem az emberi lét határa, hanem csak átmenet a földi életből az örök életbe.

Nagyszőlősön is összegyűlt a ferences testvérek körül a hívek közössége. A szentmise főcelebránsa Majnek Antal nyugalmazott munkácsi megyéspüspök volt, aki maga is ferences szerzetes. A szentbeszédet Bán Jónás OFM mondta. Jónás testvér a prédikációban hangsúlyozta: Szent Ferenc semmit sem akart birtokolni, hogy teljesen az Úré lehessen. A birtoklás elválaszt bennünket Jézustól. Adjunk mi is oda mindent Jézusnak, leginkább a bűneinket.

Boldognak lenni Istenben vagy nem – a választás a miénk

Tanúságtételek egy ifjúsági lelkigyakorlatról

Október 7-9. között ifjúsági lelkigyakorlatot tartottak Szinyákon. A fiatalok Fizer Jenő atya, Emanuil Szabadah ferences atya (a Kijev-Zsitomiri Egyházmegyéből) és a pósaházi Szent József nővérek kíséretében a női és férfi érettségről elmélkedtek, beszélgettek. Vasárnap ellátogatott hozzájuk Lucsok Miklós püspök is, aki kérdés-felelet formájában beszélgetett a fiatalokkal, majd a szentmise prédikációjában is szólt hozzájuk. Együtt imádkozták a rózsafüzért és az irgalmasság rózsafüzérét, együtt dicsőítették az Urat a szentmisében, együtt hódoltak a kereszt előtt, és a szentmisében hálát adtak az elmúlt napok minden pillanatáért.

A lelkigyakorlat érdekes és aktuális témái, az imádságra szánt idő és a hasonló korú hívek körében töltött idő lángra lobbantotta a fiatal szívekben a vágyat, hogy megismerjék Istent és önmagukat, hogy mély és érett kapcsolatot építsenek ki Vele és más emberekkel.

A résztvevők tanúságtételeiből:

„A szinyáki lelkigyakorlat valóban felkészülés volt arra az örömre, amit az örök életben vár ránk."

„A lelkigyakorlaton rájöttem, hogy Istennek nem számít, milyen utat választok. A lényeg az, hogy Ő az első helyen álljon ezen az úton."

„Rájöttem, hogy mennyire éretlen vagyok még mindig, de nem ez a lényeg – nem az éretlenség a lényeg, ezt nem én választottam, hanem az, hogy tudom, milyen vagyok, és hogy én választom meg, továbbra is az éretlenség állapotában maradok-e vagy sem."

„A dicsőítő ima alatt egy pillanatban úgy éreztem, hogy mindjárt sírni fogok, mert a Szentlélek elárasztott. Félelem fogott el, és azt mondtam: «Nem, Istenem, én ezt nem akarom, nem állok készen». Ugyanabban a pillanatban éreztem, hogy közömbösség tölt el, a dicsőítő ének csak egy ének lett, az Isten Lelkével eltelt boldog emberek csak emberek lettek, és én abban a pillanatban csak az lettem, aki meghozta a döntést. Öt perc múlva kértem Istent: «Istenem, tölts el engem a Te Lelkeddel! Féltem, de már nem félek. Tölts be engem a te kegyelmeddel!» És Ő megtette.

Nemet mondtam, ami azt jelenti, hogy visszahúzódtam, nem engedtem be Istent. Milyen fontos, hogy ezt felismerjük! Arról van szó, hogy Isten mindig készen áll arra, hogy boldoggá tegyen minket akár könnyekkel, akár egy másoktól kapott kedves szóval, akár egy szellővel, egy pillantással, vagy akár pénzzel. A válasz azonban a miénk. A velem történtekből rájöttem, hogy Isten nagyon tiszteli a döntéseimet, és bármennyire is szeretné, hogy boldog legyek, csak akkor kezd el cselekedni, ha én kérem vagy megengedem neki, hogy boldoggá tegyen. Igen, kérhetem Őt: «Istenem, nyisd meg a szívemet, hadd fogadjalak be Téged!» Fel kell ismernünk, hogy az, hogy Istenben boldogok vagyunk-e vagy sem, a mi döntésünk."

Fénykép: Karina Cserepanya

Babasirató – virtuális emlékfal

2022. október 15-én, az elveszített gyermekek napján, az egyházmegye facebook oldalán már hírt adtunk róla, hogy Babasirató címmel elindult egy hiánypótló weboldal.

A Babasirató egy virtuális emlékfal a meg nem született babák hozzátartozói számára, amelyet a kárpátaljai Család és Élet Egyesület a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Családügyi Bizottságának életvédő munkacsoportjával együttműködve hozott létre.

A babasirato.hu egy biztonságos hely az édesanya, édesapa, nagyszülők vagy más hozzátartozók számára, ahol anonim módon megörökíthetik a meg nem született baba emlékét, akár vetélés, akár abortusz által veszítették el. Ezeknek a babáknak nem adatott saját sírhely a temetőben. Ezen a helyen viszont nevet adhat neki a hozzátartozó, és felteheti emléktábláját az emlékfalra – akár egy személyes üzenettel együtt.

Ez a hely ugyanakkor a gyógyulás helye is. Azok készítették, akik tudják, mit jelent elveszíteni egy meg nem született gyermeket, és ismerik a gyász feldolgozásának útját is, melynek lépéseiről a „Gyógyulás" menüpontban olvashat a látogató. Akinek szüksége van rá, szakszerű segítséget is kaphat.

A „Mit érezhetsz?" cím alatt pedig az érzelmi tapasztalatok beazonosításához kap segítséget az olvasó. Aki csak látogatóba érkezik erre a helyre, azt arra kérik: töltsön egy kis időt az emlékfalnál, olvassa el a történeteket és gondoljon egy pillanatra azokra a családokra, akik olyan nehezen birkóznak meg a baba elvesztése okozta fájdalommal és gyásszal.

Az alapgondolat az elveszített kisbabák emlékének megörökítésére annak a több száz nőnek a megosztott tapasztalatából származik, akik abortusz vagy vetélés fájdalmával keresték meg az Egyesület munkatársait, és segítséget kaptak a továbblépésben, a gyászfolyamat lezárásában.

A létrehozók hívő emberek, ugyanakkor külön menüpontban azokra is gondoltak, akiktől a hit idegen.

A meg nem született és elveszített gyermekek emlékhelye Tapolcán

Popovicsné Palojtay Márta, a Család és Élet Egyesület alapítója és elnöke mentálhigiénés szakemberként önkéntes társaival együtt hosszú évek óta segíti azokat, akik a meg nem született babáik miatti veszteség és fájdalom feldolgozásában kérnek lelki-szakmai támogatást. Társadalmunkban ez a veszteségtudat talán még nem annyira ismert-értett fájdalom, azonban az eltelt évek tapasztalatai alapján az Egyesület munkatársai úgy érezték, hogy egy virtuális emlékfal létrehozásával segítségére lehetnek az érintetteknek – határon innen és túl is.

Az oldal címe: www.babasirato.hu

„A gyermekek imája fellelkesíti az Egyház szívét és missziós szeretettel tölti el”

Gyerekek imádkozták a rózsafüzért

Egyházmegyénk idén is csatlakozott az október 18-ai, „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért” elnevezésű világméretű kezdeményezéshez. Ebben az évben az ukrajnai gyerekek közelről élik meg a háború okozta béke hiányát. Lélekben és imában egyesülve, milliónyi társukkal együtt a rózsafüzér imádság szavaival kérték Mária közbenjárását a háborúk befejeződéséért.

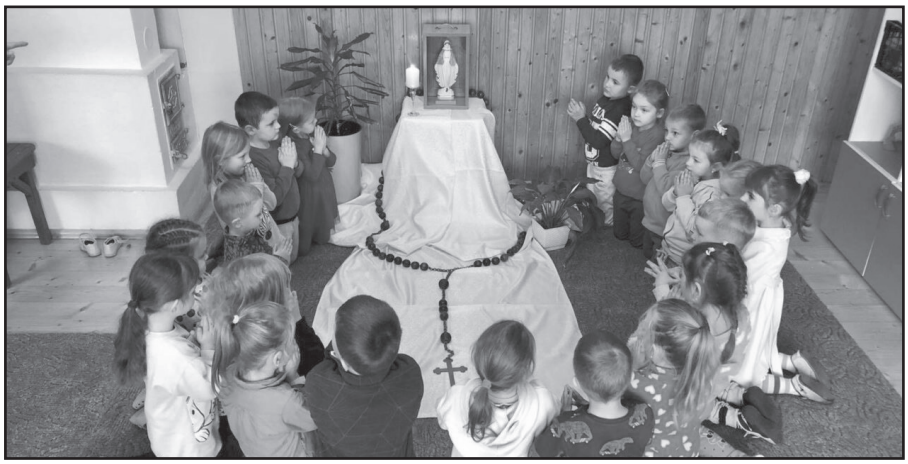

Szinte minden településen összegyűltek a hittanos gyerekek lelkipásztoraikkal és hitoktatóikkal, vagy az óvodás, iskolás gyerekek nevelőikkel, szüleikkel, az egyházközséghez tartozó testvéreikkel a közös imádságra.

Azok a felnőttek, akik részt vettek a kezdeményezésen, elmondhatják, hogy igaz az a megállapítás, mely szerint „a gyermekek imája fellelkesíti az Egyház szívét és missziós szeretettel tölti el.”[1]

Ungváron például a férfiak imaóráját, melyet a Szent József Testvériség szervez minden kedden, összekapcsolták a gyerekek imájával. E szavakkal adtak hálát: „Köszönjük Szűz Máriának, hogy ma összegyűjtötte minden gyermekét Fia köré.”

Őrdarmában a görögkatolikus egyházközséggel közösen kérték Istent, hogy Szűz Mária közbenjárására hozza el Ukrajnának a békét. „Köszönjük görögkatolikus testvéreinknek a meghívást és a lehetőséget, hogy együtt imádkozhattunk templomukban” – olvashatjuk beszámolójukban.

Munkácson a 3. sz. II. Rákóczi Ferenc Középiskolában imádkoztak a gyerekek. Közülük ketten aznap a magyarországi Mária Rádió felkérésére élő adásban vezették a rózsafüzér ötödik tizedének imádkozását.

Kiemelt nap volt ez, amikor a rózsafüzér ima ünnepélyes keretek között szállt fel az Égbe. Legyen az év többi napján is helye a szívünkben ennek a csodálatos imának, amikor Mária szemével szemléljük Jézust!

Ökumenikus imatalálkozót tartottak

Imatalálkozót tartott október 20-án a Kárpátaljai Keresztény Felekezetek Ökumenikus Tanácsa. A római katolikus egyházat Lucsok Miklós püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója képviselte.

Az imaórát Zán Fábián Sándor református püspök vezette, aki a tanács jelenlegi vezetője. Ezúttal különösen a békéért és a háború sújtotta Ukrajna helyzetének javulásáért imádkoztak. Megemlékeztek továbbá Milan Šášikról, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspökéről, és Vaszil Rajcsinecről, aki az Evangéliumi Hit Szabad Keresztyén Egyházai Szövetségének volt püspöke. A két egyházi vezető, akik sokat tettek Kárpátalja népéért, idén lenne 70 esztendős.

A találkozó második részében a kárpátaljai egyházak háború ideje alatti aktuális kérdéseit vitatták meg. „A felekezetek mindig a békés egymás mellett élést vallják a kárpátaljai emberek javára és Isten nagyobb dicsőségére” – nyilatkozta az eseményről Héder János, az ökumenikus tanács jelenlegi titkára, a református egyház püspökhelyettese.

Fénykép: Héder János

Mindenszentek jelmezben

Mindannyian meg vagyunk hívva az életszentségre!

Az Ungvár melletti falu, Őrdarma kis templomában ezen a délutánon valami különös izgalom ült ki a kicsiny templomba érkező gyerekek arcára. Október 29-e volt, a szitáló köd már a november eleji időt idézte. Közeledett Mindenszentek ünnepe...

A falu plébániájának kis közössége már erre az ünnepre készült. Immáron negyedik éve, hogy megszervezik a gyerekeknek a „Mindenszentek ünnepét”. Erre az alkalomra a Cirill és Metód görögkatolikus egyházközségből és az ungvári Szent György és Szentháromság egyházközségekből is meghívták a gyerekeket. Az ünnepi szentmisével kezdődött a templomban. Azután együtt átvonultunk a kultúrházba, mivel a plébánia ideiglenes otthonként szolgál a belső menekültek számára.

Ott feltárult előttem a kicsiny arcok izgalmának rejtélye. A szemem előtt szentek alakjai kezdtek megelevenedni, az Ószövetségtől egészen a 21. századig. A program egy rövid kisfilmmel kezdődött, mely egyszerűen és érthetően bemutatta a gyerekeknek, hogy kik a szentek. Ezután a gyerekek izgalommal, de ünnepélyes komolysággal bemutatták jelmezeiket és beszéltek arról a szentről, akit megelevenítettek. Mózes, Szent Teréz, Szent Domonkos, Szent Mária Magdolna, Szent Borbála, Szent Róbert, Szent Gianna és még sorolhatnánk... Természetesen az ajándék sem maradt el: finom mézeskalács angyalt és kis szentképeket kaptak a szereplők.

A délután második része önfeledt közös játékkal, szórakozással és a szorgos felnőtt kezek készítette finom falatok elfogyasztásával telt. A végére még egy rajzfilm is belefért a programba.

„Hálát adunk Istennek a lehetőségért, hogy megtarthattuk ezt a gyermekünnepet” – írták a plébánia Facebook-oldalán. „Nélkületek nem lett volna ez a csodálatos nap, amelyre a gyerekek sokáig emlékezni fognak. Legyünk büszkék gyermekeinkre – csodálatosak! Járjunk jó példával előttük, bátorítsuk őket arra, hogy jó és helyes dolgokat tegyenek, mert ők teremtik meg a jövőt.”

Egyházmegyei hitoktatói lelkigyakorlat Nagyszőlősön

Kiszakadni a hétköznapok megszokott menetéből, időt szentelni rá és egy egész hétvégére „elvonulni" nem mindig könnyű és egyszerű, de megéri. Tudták ezt azok a hitoktatók is, akik november 11-13. között részt vettek Nagyszőlősön az egyházmegye hitoktatói részére szervezett lelkigyakorlaton. A hétvégét Petenko Miron ungvári plébános és Popovicsné Palojtay Márta lelkigondozó vezették. A jelenlévők örömmel és nyitottan fogadták a lehetőséget, hiszen a járvány, majd a háború kitörése következtében több éven keresztül elmaradtak ezek az alkalmak. A lelkigyakorlatra az egyházmegye minden részéből érkeztek hitoktatók, akik ezekkel a szavakkal üdvözölték a kezdeményezést: „Jó dolog évről évre hosszabb ideig is találkozni egymással."

A lelkinapok témája érdekes és sokrétű volt: Prófétaság! Mit jelent, hogy minden megkereszteltnek prófétai hivatása van? Mi az én feladatom, és mit lép Isten? Mi van, amikor nem figyelnek a prófétára? És amikor „szárazság van"?

Az elmélkedések a prófétákról és magukról a hitoktatókról szóltak. Természetesen a meghallgatás és a befogadás mellett teret kapott a megosztás, a szó mellett a csend is. „Az elmélkedések, a szentmisék és az imádság alkalmai erősítették a közös küldetéstudatot, a felelősségérzetet a gyerekek és egymás iránt" – fogalmazta meg benyomását a résztvevők egyike.

Egy-egy ilyen alkalom átformálja, megújítja az embert, új élményekkel, Istentől kapott ajándékokkal gazdagítja, ami új lendületet, szemléletet, hozzáállást ad a hitoktatók egyházi szolgálatához. „Ezek után más szemszögből tekintek a hitoktatásra" – osztotta meg egyikük.

A lelkigyakorlat derűs, testvéri légkörben zajlott, amelyhez az előadók személyisége és hiteles életpéldája nagymértékben hozzájárult. „Mindaz, amit a lelkigyakorlat idején ajándékul Istentől kaptunk, biztos segítségünk lesz a tanév idején és keresztény életünk megújításában" – fogalmazták meg a lelkigyakorlat résztvevői.

Pirók Enikő csepei hitoktató jegyzetei alapján

„Miért nem térdelünk le mindannyian az Úr elé, hogy véget érjen a háború?"

Imatalálkozó Ligy nővérrel

Október 22-én, szombaton a pósaházi Szent József Nővérek imatalálkozót szerveztek a munkácsi Tours-i Szent Márton székesegyházban.

Ha azt szeretnénk, hogy a háború befejeződjön, miért térdelnek olyan kevesen az Úr előtt? – Ezt a kérdést tette fel Ligy Payyappilly nővér a találkozó elején tartott elmélkedésében.

Evangéliumi példabeszédeket idézve a nővér arra buzdított, hogy gondolkodjunk el az igazi gazdagság lényegéről. Ha összehasonlítjuk a gazdag ifjút és Zakeust, aki szintén nem volt szegény, látjuk, hogy nagyon különbözően élték meg a Jézussal való találkozást. Az első feldúltan ment el, a második pedig annyira szeretett volna találkozni az Úrral, hogy felmászott egy fára. Kereste a módját, hogy megvalósítsa a vágyát. Mennyire különbözik Zakeus viselkedése a Jézussal való találkozás után és a gazdag fiatalember állapota, akinek még a nevét sem említi a Szentírás! Zakeus nem bánkódik, hanem örömmel jelenti be, hogy megjutalmaz mindenkit, akit becsapott.

Ligy nővér, továbbfűzve a gondolatot, felhívta a figyelmet az emberek közötti kapcsolatokra és a nyitottság fontosságára. „A kapcsolatokban a kereszténynek nem szabad falat emelnie maga és mások közé, hanem hidakat kell építenie. Isten arra teremtett minket, hogy áldássá legyünk egymás számára."

Emlékeztetve a találkozó céljára – a közös imára országunk békéjéért – felhívta a figyelmet arra, hogy kevesen imádkoznak. „Miért nem térdelünk le mindannyian az Úr elé? Miért nem űzzük el a Gonoszt? A gonoszságot imával és böjtöléssel lehet kiűzni Ukrajnából."

Ligy nővér beszéde után szentségimádásra került sor, melynek során az elmélkedő imák és énekek mély összeszedettségre késztették a résztvevőket. A program ideje alatt gyónásra is volt lehetőség.

A találkozó záróakkordja a szentmise volt, melyet Fizer Jenő atya, a székesegyház káplánja mutatott be. A szentmise elején felidézte a nap liturgikus szentjét, Szent II. János Pál pápát, akit „a béke zarándoka" jelzővel is szoktunk illetni. „Megértjük, mennyire közel áll hozzánk, velünk van ebben a háborús időszakban, hazánk szenvedéseiben. Ezért ezen a szentmisén az ő közbenjárását kérjük hazánkért, hogy elérkezzen Isten igazi békéje" – mondta.

Prédikációjában Szent Pál alakjára hívta fel a figyelmet, aki városról városra járt, beszélt Jézus Krisztusról és közösséget alapított. Jenő atya arra buzdította a találkozó minden résztvevőjét, hogy amikor hazatérnek plébániájukra, ott építsenek közösséget. Mindenkinek megvan a maga küldetése, mindenki fontos az egyházban, mert az egyházat mi alkotjuk. Fontos, hogy egy lelkinapon való részvétel után másokat is segítsünk abban, hogy ők is találkozzanak Jézussal.

Fénykép: Szent József Nővérek Kongregációja

Ifjúsági lelkinap Palágykomorócon

Szent Imre ünnepén, november 5-én Majnek Antal püspök atya meghívására – aki augusztustól kisegítő lelkipásztorként működik az Ungvári járásban– mintegy 70 fiatal érkezett Palágykomorócra, a Szent József templomba, ahol ifjúsági lelkinapon vettek részt. A lelkinap mottóját Szent Péter első leveléből vették: „Legyetek ti is szentek!" A résztvevők Császlócról, Rátról, Koncházáról, Sislócról és Ungvárról érkeztek. Imaórával kezdték és szentmisével folytatták a napot. Imádkoztak a békéért, kérték Szent Imre közbenjárását az ifjúságért, a megmaradásért. Antal atya a szentmisén olyan fiatal szenteket állított eléjük példaképnek, akiktől mindnyájan tanulhatunk. Szent Imre, Szent Erzsébet és Boldog Carlo Acutis élete, tettei példát mutatnak mindenkinek. A szentmisét a szürtei-téglási Dominus ifjúsági kórus és a koncházi tábor hittanosainak zenei szolgálata tette ünnepélyessé. A fiatalok agapéval zárták a napot, amit a házigazdák, a palágykomoróci hívek készítettek el.

Romzsa Tódor püspök ünnepe Alsókerepecen

Október legvégén Boldog Romzsa Tódor püspökre emlékezünk, akit a katolikus egyház iránti hűsége miatt végzett ki a kommunista diktatúra.

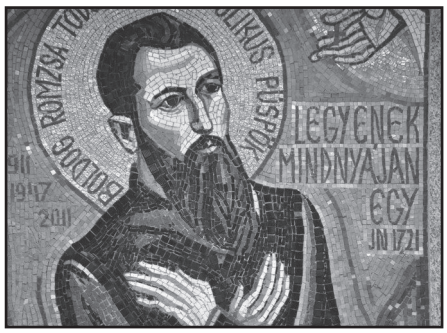

Emléknapja előtt egy nappal, október 30-án, vasárnap ünnepi szentmisét tartottak tiszteletére Alsókerepecen, a Boldog Romzsa Tódor templomban. A szentmisét Lucsok Miklós püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója mutatta be. Vele misézett Pogány István alsókerepeci lelkipásztor, munkácsi plébános és Andrij Alekszejev, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye papja.

Boldog Romzsa Tódor vértanú püspök ereje abban rejlik, hogy amikor a sötétség birodalma Kárpátalját is elérte, „nem hagyta magát megfélemlíteni, nem engedett a nyomásnak, hanem hűségesen kitartott az igazságban, kitartott Jézus Krisztusban” – mondta prédikációjában Miklós püspök. Romzsa Tódor még negyvenéves sem volt, amikor meghalt.

A mostani nehéz időkben nem fogunk tudni kitartani, ha nem gyökerezünk bele Krisztusba. Nekünk is ki kell tartanunk az igazságban. Még akkor is, ha elveszik az életünket, mint ahogy Tódor püspökét is elvették – mondta a szónok. „A halál számunkra nem vereség. Aki odaadta az életét Jézusért, az nem szenvedett vereséget, hanem győzött! Tódor püspök győzött! Tartsunk ki ezekben a nehéz időkben! Kitartani azonban csak akkor tudunk, ha biztos alapon állunk, és ez az alap: Jézus Krisztus” – összegezte mondanivalóját Miklós püspök.

Az alsókerepeci ünnepi szentmiséről készült összefoglaló kisfilmet a Veritas (Veritas – Євангелізаційний медіапроєкт) youtube-csatornáján lehet megtekinteni.

> Istenünk, te Boldog Romzsa Tódor püspököt és vértanút többnemzetiségű híveid lelkipásztorává tetted. Segíts, hogy megalkuvás nélküli tanúságtételének és életáldozatának példáját keresztény életünkben mi is hűségesen kövessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Párbeszéd Lucsok Miklós püspökkel

Földi vagy mennyei perspektíva?

November 5-én, szombaton a munkácsi Tours-i Szent Márton székesegyházban Lucsok Miklós OP, egyházmegyénk apostoli kormányzója párbeszéddel egybekötött előadást tartott.

A találkozó az irgalmasság rózsafüzérének közös elimádkozásával kezdődött, mely megalapozta a párbeszéd lelkületét. Jelentős számú hívő gyűlt össze, hogy meghallgassa a püspököt és feltegye kérdéseit, vagy meghallgassa a többiek kérdéseire adott válaszait.

Miklós püspök, aki az imént még térdelve imádkozott, természetesen az Isten és az ember kapcsolatával kezdte előadását.

A bizalom fokozatai különböző szintekre helyezik az egyének közötti kapcsolatot. Ha valaki tudja, sőt talán el is ismeri, hogy Isten létezik, de nem alakít ki vele kapcsolatot, akkor nem válhat tanítvánnyá, baráttá, sőt testvérré, ahogyan azt Jézus szeretné.

A személyes elemekkel is színesített, mély gondolatokat tartalmazó előadást párbeszéd követte. A kérdéseket mikrofonba vagy papírlapra írva lehetett feltenni. A behatárolt idő ellenére a püspök mindegyik kérdésre válaszolt.

„Sok mindenre választ kaptunk anélkül, hogy mi magunk kérdést tettünk volna fel. Tetszett a nyílt párbeszéd formája. Hálásak vagyunk Miklós püspöknek és a találkozó szervezőinek. Várjuk a folytatást."

„Ismét meggyőződtünk arról, hogy Isten egyháza egyedülálló szervezet, ahol gazdagítjuk egymást" – osztotta meg benyomásait Jurij és Larisza Sapovalov. „Első ismeretségünk Miklós püspökkel a katolikus internetes forrásokon keresztül, még a háború előttről való. Akkor még el sem tudtuk képzelni, hogy egyszer majd Kárpátalján telepedünk le, a frigyesfalvi plébániához fogunk tartozni, és az atyáról mint püspökünkről fogunk beszélni."

Az élet nehézségei és a különböző események néha arra késztetik az embert, hogy tanácsot kérjen másoktól. Ez a délután nagyszerű lehetőség volt arra, hogy kérdéseket tegyünk fel egy olyan embernek, aki hitből él, imádságban egyesül másokkal, ugyanakkor az egyházmegye főpásztora. A kérdésekre válaszolva a püspök felhívta a figyelmünket arra, hogy ne habozzunk megkérni másokat, hogy imádkozzanak értünk.

A párbeszéd közös imával zárult. Miklós püspök mindenkit arra buzdított, hogy helyüket elhagyva, egymás kezét megfogva, élőláncot alkotva imádkozzunk. Az áldás után a jelenlévők részt vettek a szentmisén, mely ennek a szombat délutánnak a csúcspontja volt.

A szentmise, melyet az egyházmegye apostoli kormányzója mutatott be, már a vasárnapi olvasmányokat tartalmazta. A püspök prédikációjában arról a kétféle emberről beszélt, akikről Jézus az evangéliumban: e világ fiairól és azokról, akik méltók rá, hogy eljussanak a másik világba. Az előbbiek csak a földi perspektívában élnek, az utóbbiak pedig már arra összpontosítanak, hogy eljussanak egy magasabb látásmódba, mert már Isten fiai, a feltámadás fiai, egyenlőek az angyalokkal. „Az, hogy az ember hisz-e a másik világ létezésében, a halál utáni mennyei életben, az a cselekedeteiből látszik" – mondta a püspök.

Jézus megmutatta életmódjával, hogy halhatatlanságra vagyunk meghívva. Folyamatosan Isten országáról beszél, és felszólít: térjetek meg, fogadjátok be a Szentlelket, legyetek világosság a világ számára. „Aki itt a földön megérinti Istent, az az örökkévalóságban él. Ez látszik az ember szemén, viselkedésén, azon, ahogyan beszél" – mondta Miklós püspök.

Istennel való egységben megérinthetjük az örökkévalóságot, és életünket küldetésként élhetjük meg. „Mi a küldetésem, Uram?" A püspök atya arra biztatott bennünket, hogy tegyük fel ezt a kérdést, és kérjük a Szentlelket: adjon nekünk világosságot, „hogy földi életünkben ne csak itt időzzünk, hanem úgy éljük az életünket, hogy a menny jelenléte világosítsa meg azt." Hiszen „itt horizontális perspektívában élünk, de ahogy az apostol írja: «keressétek, ami odafönt van», vagyis nézzétek és hallgassátok Istent, és a földi dolgokra mennyei perspektívából tekintsetek."

(A teljes prédikáció ukrán nyelven a Veritas youtube csatornáján visszanézhető.)

A jelenlévők többsége kifejezte, hogy máskor is szívesen részt venne hasonló alkalmon. „Jó nekünk itt lennünk" (Mt 17,4) – ezzel a benyomással a szívükben tértek haza a résztvevők.

Tetjana Reshetar írása alapján
Kép: Tetjana Reshetar,

Kevés olyan ember van, akit Medjugorje ne érintene meg

Zarándoklat Medjugorjéba

Medjugorje neve mára már széles körben ismertté vált. Számtalan könyv, kiadvány jelent meg róla. Zarándokok tízezrei keresik fel minden évben a kegyhelyet, amelynek története több mint 40 évvel ezelőttre nyúlik vissza.

Aki utánaolvas történetének, biztosan talál benne valamit, ami megérinti. Én is így voltam ezzel. A mostani háborús időket élve különösen is felfigyeltem arra, hogy a feljegyzések alapján a kegyhely „Úrnőjét" a lorettói litánia „Béke királynője" elnevezésével illetik. Egy másik feljegyzésben olvasható, hogy az egyik jelenés közben a következő szavak hangzottak el: „A szakadást ti magatok okoztátok a földön! De valamennyien gyermekeim vagytok, és Isten egyformán szeret benneteket."

Ferenc pápa 2019-ben jóváhagyta a medjugorjei zarándoklatokat, amelyeket ettől fogva az egyházmegyék és plébániák nem csak privát módon, hanem hivatalosan is szervezhetik „hogy Medjugorje gyümölcseit mindenki elérhesse".

Egyházmegyénk is többször szervezett már zarándoklatot Međugorjéba, legutóbb októberben. S mivel a legmeggyőzőbb „kiadvány" mindig a személyes tanúságtétel, Szejler Krisztina tollából olvashatjuk a beszámolót.

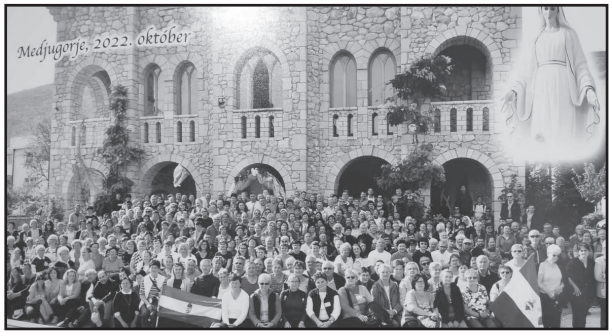

„Ó, Mária, drága név, Téged óhajt minden szív..." Egyházmegyei zarándoklaton vettünk részt október 21-26. között Medugorjéban.

Medjugorje az a hely, ahol az ég a földdel találkozik. Ahol béke, imádság, kegyelem, szeretet, irgalom és csend honol. Ahol már 41 éve „jön el" a Szűzanya az emberekhez.

Most mi mentünk el hozzá imádkozni, hálát adni, kérni és gyógyulni. Majnek Antal püspök atya vezetésével 14 zarándok indult el Kárpátaljáról, akik csatlakoztak a magyarországi és erdélyi zarándokokhoz.

A fárasztó út és az elszállásolás után délután kezdődtek a programok. Rögtön eltűnt a fáradtság, ahogy megláttuk a templomot. Részt vettünk a rózsafüzér imádságon, a szentmisén, a szentségimádáson.

Másnap, vasárnap magyar nyelvű szentmisén voltunk. Felmentünk a Podbrdo hegyre, ahol először jelent meg a Szűzanya a gyerekeknek. Csendben, imádkozva, elmélkedve haladtunk felfelé. Az út végén Mária várt ránk gyönyörűségesen, egyszerűen, hűségesen, szelíden. Ő mindig várja gyermekeit, hogy elvezesse őket az Úrhoz.

Mivel a vasárnap egyben nemzeti ünnep is volt, nagyon szép, felemelő rendezvényre került sor, ahol az 1956-os forradalom hőseire emlékeztünk.

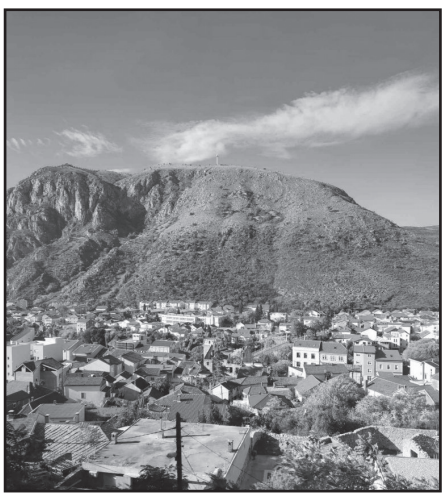

Változatos programunk volt. Jártunk Nancynél és Patricknál, akik tanúságot tettek megtérésükről, az Istenhez és a Szűzanyához fűződő szeretetükről. Voltunk a Cenacolo közösségben is, ahol imádsággal és munkával gyógyulnak a függőségben lévő emberek. Ha jobban belegondolunk, pont ez a két dolog, az ima és a munka az, ami megakadályozza a függőség kialakulását. A közösségből két fiatalember tett vallomást életéről, szenvedéséről, gyógyulásáról.

Várt még ránk a feltámadt Krisztus szobra, valamint a másik jelenés hegye, a Križevac. Sok-sok örömben, kegyelemben, imádságban, elcsendesülésben és meghallgatásban volt részünk. Nagy ajándék volt számunkra Antal atya jelenléte, aki gyóntatott, beszélgetett, sok mindent elmagyarázott. Ajándékként éltük meg a meleg, gyönyörű őszi időjárást, valamint az Oltáriszentség csendjében, a sötétségben megszólaló egy-egy madárhangot is.

Hazafelé a buszon megosztottuk egymással az átélt élményeinket. Volt, aki felismerte hibáit, volt, aki magabiztosságra talált, volt, aki nyugalommal a szívében tért haza. Kevés olyan ember van, akit Medjugorje ne érintene meg, mert a Szűzanya, akit az Atya küld hozzánk, nagyon szeret és vár mindannyiunkat.

Köszönjük ezt az értékes, szép zarándoklatot, hála legyen az Úrnak mindenért!

Szejler Krisztina, munkácsi zarándok
Fotók: Szejler Krisztina és Szabó Krisztina

A KÉSZ Szent Adalbert-díját kapta Majnek Antal püspök

Budapesten tartotta küldöttgyűlését a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) november 12-én, ahol a helyi csoportok vezetői és a határon túli partnerszervezetek képviselői találkoztak egymással. Az eseményen átadták a civil evangelizációs egyesület Szent Adalbertről elnevezett, illetve a Csanád Béla nevét viselő elismeréseit is.

A Párbeszéd Házában megtartott őszi küldöttgyűlés kiemelkedő programja volt a KÉSZ által alapított díjak átadása. Az idei esztendőben a Szent Adalbert-díjat Majnek Antal nyugalmazott munkácsi püspök vehette át a szervezet kárpátaljai kapcsolatainak segítésében és fejlesztésében, valamint az ott élők hitének és magyarságtudatának megőrzésében végzett több évtizedes, lelkiismeretes és odaadó tevékenysége elismeréseként.

A püspök az általa a Jézus Szíve jezsuita templomban celebrált szentmisén a megtérés, a szüntelen imádság és a böjtölés fontosságát hangsúlyozta. „Imádkozzatok a háború miatt szenvedő testi és lelki sebesültekért" – kérte az egybegyűlteket. Rámutatott arra, hogy a Szentírás olvasásakor egyértelmű választ kaphatunk arra, hogy vajon mit szólhat az Isten a világban történő eseményekhez: „Az Isten számára kedves, ha visszatérünk hozzá, és a fegyverek helyett őbenne bízunk. Az egyetlen fontos kérdés, hogy az emberek mikor fognak végre bízni Istenben" – fogalmazott Majnek Antal a szentbeszédében.

Forrás: Magyar Kurír, www.keesz.hu

A bérmálás szentségének kiszolgáltatása Ungváron

Aranyló őszi napfény fogadta a kívül-belül ünneplőbe öltözött híveket, akik ezen a vasárnapon részt vettek egyházközségük nagy ünnepén. 2022. október 23-án Ungváron a Szent György plébánia hívei közül tizenketten részesültek a bérmálás szentségében.

A szentséget Lucsok Miklós püspök szolgáltatta ki, a híveket Petenko Miron plébános készítette fel.

A bérmálás a hét szentség egyike, melyben a megkeresztelt megkapja a Szentlélek ajándékát, erőt és küldetést kap, hogy Krisztus élő tanúja legyen az Egyházban és a világban.

A bérmálás tökéletesíti a keresztségi kegyelmet; szentség, melyet a Szentlélek azért ajándékoz nekünk, hogy mélyebben meggyökereztessen az istengyermekségben, erősebben beletestesítsen Krisztusba, erősebb kötelékkel kössön az Egyházhoz, szorosabban fűzzön az Egyház küldetéséhez, s támogasson abban, hogy a keresztény hitről tanúságot tegyünk – szóval, melyet tettek követnek.

Az első bérmálás pünkösdkor volt, amikor az apostolok megkapták a Szentlelket. Ők érett felnőttek voltak ekkor. Hosszú imával és várakozással készültek pünkösdre. A Szentlélek képessé tette őket arra, hogy Krisztusért és születő Egyházáért életüket adják.

Az első századokban az Egyház olyan fiatalokat, illetve felnőtteket fogadott be teljes értékű tagként közösségébe, akik éretten felkészültek a szentségek vételére, és készek voltak életüket adni Krisztusért és egyházáért. A bérmálás egyesülés a Szentlélekkel: a keresztény nagykorúság szentsége.

Ungváron a tizenkét érett keresztény ujjongó örömmel a szívében fogadta a Szentlélek e nagy ajándékát. Mi is hordozzuk őket imáinkban!

Elsőáldozást ünnepeltek Ungváron

Az ungvári Szent György plébániatemplomban október 9-én elsőáldozást ünnepeltek. A szentmisét Henryk Jaworski ungvári káplán tartotta.

Az öt gyermek, akik először járultak a szentgyónás és a szentáldozás szentségéhez, mindig emlékezni fognak életük ezen fontos ünnepére. Több mint egy évet készültek rá, hogy végül október 9-én, vasárnap magukhoz vehessék az Úr Szent Testét és Vérét az Oltáriszentségben.

Nagy felelősség mind a hitoktató, mind a szülők számára, hogy jól felkészítsék a gyerekeket erre a fontos találkozásra, de ugyanakkor nagy öröm is látni, ahogy az izgalom, a kétségek hihetetlen kegyelemmé változnak, amit az Úr ezen a napon nemcsak ezekre a gyerekekre, hanem családjaikra és az egész egyházközségre is kiáraszt.

A gyerekek a rájuk jellemző spontaneitással osztották meg élményeiket az átélt eseményről:

„Nagyon izgultam a vizsga előtt. Nagyon örültem a szentáldozásnak, és örültem ennek az ünnepnek."

„Amikor megkaptam Krisztus testét, nem akartam elhinni, hogy méltó vagyok rá. Nagyon örülök!"

„Nagyon örülök, hogy találkoztam Istennel."

„Izgultam és ugyanakkor örültem is."

„Örülök, hogy Isten bennem van, és én Őbenne vagyok..."

„Alig vártam, hogy találkozzam Jézussal a szívemben. Gyónás után úgy éreztem, hogy ragyogok, és minden olyan tiszta és világos lett. Nagyon vártam az elsőáldozást, és olyan jó érzésekkel fogadtam Jézus Krisztus testét és vérét."

„Az Istennel való találkozás öröme soha ne hagyja el Isten gyermekeinek szívét, és minden további találkozás ugyanolyan vágyott és izgalommal teli legyen, mint ez az első alkalom!" – kívánta a gyerekeknek hitoktatójuk, Zavaruhina Gabriella.

Az „angyalok" első közössége Szolyván

Október 2-án, az őrangyalok liturgikus emléknapján a szolyvai Nagyboldogasszony plébánián elsőáldozást ünnepeltek. A szentmisét Koza Tomasz plébános, szalvatoriánus atya tartotta.

A plébánián kilenc gyermek először vette magához Jézust az Oltáriszentségben. Az ünnepet megelőzte az első gyónás, mellyel megtisztíthatták lelküket, hogy méltó otthont készítsenek Krisztus számára. Így a gyerekek két nap alatt két szentségben részesültek. Egyesültek Jézussal, szívük megnyílt a gyakori szentáldozás lehetőségére.

Az elsőáldozás nemcsak a gyermekek, hanem a szülők és keresztszülők számára is nagy ünnep volt, melyet a plébánián közös étkezés követett.

A gyerekeket Irina Vanin és Joanna Szlovjan nővér készítették fel.

Koza Tomasz atya írása és fényképei alapján

Elsőáldozás Barkaszón

Nagy ünnepre gyűltek össze augusztus 28-án, vasárnap, a barkaszói római katolikus hívek. A vasárnapi szentmise keretében három hittanos járult először szentáldozáshoz. A gyerekek már négy éve felelőségteljesen készültek a nagy eseményre.

A szentmisét Pogány István munkácsi plébános, Barkaszó lelkipásztora mutatta be.

A gyerekek nagy lelkesedéssel várták ezt a napot, hogy először vehessék magukhoz Krisztus Testét és Vérét.

A csekély számú hívek ellenére ez az ünnep mégis hatalmas jelentőséggel bír a barkaszói római katolikus közösség életében. Sajnos már évek óta nem volt ilyen esemény, így még inkább hálásak vagyunk az Úrnak, hogy három kis hittanosunk is részesülhetett a nagy kegyelemben.

Szatmári Margit hitoktató

A sátán provokál, gyűlöletet kelt és egymás ellen uszít minket

Interjú Jacek Pyl krími római katolikus püspökkel

Irina Goljajeva, a Credo római katolikus lap munkatársa még áprilisban készített interjút Jacek Pyllel, az odessza-szimferopoli római katolikus egyházmegye Krím félszigeten élő segédpüspökével, odasszai tartózkodása alkalmával. Az akkor elhangzottak most is időszerűek, ezért adjuk közre Hidász Ferenc atya magyar fordításában.

A háború alatti élet egy viszonylag csendes városban a szorongó várakozás, a szükséges ügyek, a hírekben való elmerülés, izgalmak, imádkozás keveréke...

A hasznos tanácsokra és a józan észre hallgató ember igyekszik kevesebbet kalandozni a világhálón, mert annak is megvan a saját frontja, megvannak a saját, „helyi jelentőségű harcai".

Közülük a legnehezebb, ha gyűlöletről és bosszúról van szó... Ez mindannyiunk személyes harca, amely naponta folytatódik kinek-kinek a szívében.

És mi a helyzet az ellenségeink iránti szeretettel? Nem azok iránt, akik valami szörnyűséget, sértést követtek el, úgy tűnt, „egy életre" – hanem az igazi ellenség iránt, akik fegyverrel érkeztek hozzánk? Imádkozzunk a megtérésükért? Természetesen; de amíg mi imádkozunk, mennyi tragédiát okoztak és még fognak okozni nekünk!

– Püspök atya, Ön bizonyára úgy tekint krími szolgálatára, mint lelkipásztor, akinek a körülményektől függetlenül ott kell hirdetnie Isten igéjét, ahol van.

– Úgy érzem, hogy a Krímben a helyemen vagyok, és arra a pillanatra várok, amikor hazatérhetek. Nos, az Egyház nem foglalkozik politikával, hanem imádkozik a békéért, mert azt tartja, hogy mi mindnyájan testvérek vagyunk. Az Egyház az igazságot hirdeti. Mi kiállunk egymás tisztelete mellett, és meggyőződésünk, hogy a vallást nem szabad politikai célokra felhasználni. De ez nem jelenti azt, hogy elégedett lennék a jelen helyzettel... Ez ugyanakkor kereszt, amely igen sok türelmet igényel. Sőt azt mondom: amennyiben valaki dolgozni akar a Krím félszigeten, úgy készen kell állnia a vértanúságra.

2014 után egyesek szemrehányást tettek nekünk, amiért ott maradtunk. Viszont vannak orosz–ukrán vegyes családok. S talán nekik el kellene hagyniuk otthonukat, mert az a Krímben van? Nem ebben áll a hazafiság... Igen, ők a Krímben laknak, ez az otthonuk, akkor miért hagynák el? De miért okoz ez akkora feszültséget, olyan hozzáállást, mintha egyesek jók, mások rosszak lennének? Általában a Szentírás azt mondja: „Ne ítélj, hogy meg ne ítéltess."

Mi pedig gyakran mindenkit egy sorba állítunk, mert úgy gondoljuk, hogy ez helyes, az emberek viszont másképp gondolják, de nem ismerjük a szándékukat...

– Viszonylag csendes városban élünk... Szóval hogyan éljünk?

– Nem lehet lazítani, mert nálunk nyugalom van – veszély mindig akad, bármelyik pillanatban jöhetnek a rakéták. Szóval mi legyen: üljek, és várjak rá? Mindenkinek vannak kötelességei. Nekünk, papoknak imádkoznunk kell, bemutatni a szentmiseáldozatot, hirdetni Isten igéjét, kiszolgáltatni a szentségeket, gyóntatni – és ezt meg is tesszük, s ha kell, teszünk még valami pluszt is. Ez lelki front azért, hogy a jó győzzön.

A világi embereknek pedig kötelességeik vannak: család, munka, önkéntesség, és ezeket mindenkinek meg kell tennie.

Az embereknek most több idejük van imádkozni – mert mit tesz az ima? A rakéták repülnek – leesnek, de nem robbannak fel... A papok azt mondják, sok ilyen eset történt ezekkel a rakétákkal. Ezt jelenti az ima... Sokat segít!

– De hogyan lehet „összeegyeztetni" az Istenbe vetett bizalmat a félelemmel?

– Félelmet átélni emberi dolog, és nem bűn. Jézus maga is félt a Getszemáni-kertben... De ennek istenfélelemnek kell lennie, nem pedig bénító félelemnek. Hogyan lehet ezt megszerezni? Az embernek tiszta lelkiismerettel kell rendelkeznie; törekedjék arra, hogy ne éljen bűnben. Igen, félünk a haláltól, de az örök haláltól. A földi halál előbb-utóbb eljön... Ha hiszünk abban, hogy Isten Gondviselése őrangyalt küld nekünk, akkor tudjuk, hogy Isten akarata nélkül semmi rossz nem történhet velünk. Ez a hit problémája, hitünk próbatétele. És ha hiszünk, vigyáznunk kell lelkünk tisztaságára. A hit azt mondja nekünk, hogy ha súlyos bűnben halsz meg, az az örök halál. Éppen ezért az embernek folyamatosan gondoskodnia kell lelke tisztaságáról, hogy Isten kegyelmében éljen, és így lelkében béke és nyugalom legyen.

– Az „ellenségszeretet" manapság bonyolult kérdés... Hogyan óvjam meg lelkemet a gyűlölettől, vagyis lényegében hogyan mentsem meg?

– Miben áll az ellenségszeretet? Nem azt jelenti, hogy támogatjuk a cse-

lekedeteiket. Ez a szeretet azt jelenti, hogy együttérzünk velük, mert elvakultak és nem ismerik az igazságot.

A sátán annyira provokál, hogy egymás ellen uszít bennünket. Hogyan harcolt Jézus az ellenségei ellen? Hagyta, hogy keresztre szegezzék. És azt mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek." Ez az ellenségszeretet. Ön tudja, hogy imádkozni kell, nem átkozódni... „Áldást mondjatok, ne átkozzatok." Ha átkozódsz, akkor téged is megfertőz a gyűlölet, az agresszió. Az ellenség pedig azt akarja, hogy az ő szintjükre süllyedjünk. Ha tehát egyenlőségjelet teszünk az agresszor és közénk, ugyanolyanná válunk.

Ha gyűlölünk, az az ördög befolyása a lelkünkre. Hogyan reagáltak az emberek Ukrajna néhány elfoglalt városában?

Fegyver nélkül mentek ki az ellenség elé, és azt mondták nekik, hogy menjenek haza – és valóban, valaki visszafordult előlük... Én már kilenc éve a Krím félszigeten lakom – és mindenkiért imádkozom.

– A nem hívőknek – ezt ők maguk mondják – nehezebb, mint nekünk... Hogyan birkózzanak meg vele?

– Csak hadd keressék az igazságot. Szent Ágoston mondta: „Nyugtalan az emberi szív, Uram, amíg meg nem nyugszik benned." Továbbá: az ember azt hiszi, hogy a szeretetet keresi – de Istent keresi; azt hiszi, hogy a boldogságot keresi, de Istent keresi. Néha az ember a szenvedésen keresztül találja meg Istent. Minden szenvedés Jézus keresztjére váltható, ha Isten iránti szeretetből szenvedünk. A szenvedés nemessé tesz bennünket...

– Püspök úr, kérem, adjon lelkipásztori útmutatást...

– Születésnapon vagy ünnepnapon felköszöntjük egymást, jó egészséget kívánunk egymásnak.

Lehetsz egészséges – de ugyanakkor goromba. Szóval mindenkinek lelki egészséget kívánok.

Azt kívánom, hogy kimondott szavainkért érezzünk felelősséget. Ne feledjük, hogy „áldást kell mondanunk, nem átkot", mert az átok visszaszáll ránk. Azért kívánok lelki egészséget, mert végül az alapján ítélnek meg bennünket, hogy mennyi bennünk a szeretet.

Ábel kiontott vére nem hoz áldást a földre. Az agresszív viselkedés nem ad lelki békét, szellemi szabadságot.

A szabadság nem abban áll, hogy azt csinálok, amit akarok, hanem abban, hogy szabadon dönthetek arról, hogy több jót teszek, jobban szeretek, segítek másokon, emberségesebb vagyok.

Igen, itt van hitünk próbatételének, hazánk iránti szeretetünknek az ideje. Valójában nincs más utunk, mint imádkozni és követni Jézus Krisztus parancsolatait. Szeress. Ne átkozódj. Mondj áldást...

Fordította: Hidász Ferenc OFM
Forrás és fotó: CREDO
Magyar Kurír

Krajewski bíboros ismét Ukrajnában járt

Nehéz napokat élt meg a pápa által negyedszer Ukrajnába küldött bíboros főalamizsnás új missziója során. Rálőttek csoportjukra, amiben szerencsére nem sérültek meg. Ennek ellenére tovább folytatta a segély, az élelem, a rózsafüzérek szétosztását és közvetítette Ferenc pápa áldását, hogy senki ne érezze magát egyedül ebben az „abszurd háborúban".

Konrad Krajewski bíborosnak, a Szeretetszolgálati Dikasztérium prefektusának, a pápa küldöttének a missziója: az ukrajnai háborús övezetekbe utazni, hogy segítséget vigyen az embereknek, és hogy közvetítse a pápa és az egész egyház közelségét. Negyedszer járt Ukrajnában, különböző helyszíneket keresett fel minden alkalommal, és most egészen a konfliktus középpontjáig eljutott. Először Odesszában, majd Zaporizzsjában járt azzal a szándékkal, hogy eljusson Harkovba.

„Különleges nap a mai, mert kilenc éve annak, hogy a Szentatya főalamizsnásának választott és püspökké szenteltek" – nyilatkozta a Vatikáni Rádiónak Zaporizzsjából Krajewski bíboros. 2013. szeptember 17-én szentelték püspökké a vatikáni bazilika Katedra-oltáránál tartott szentmisén, Ferenc pápa jelenlétében. Most szeptember 17-én pedig a pápa küldötteként megerősítve megbízatásában, hogy álljon közel és nyújtson konkrét segítséget a háború tragédiáját átélő embereknek, egy katolikus és egy protestáns püspökkel, valamint egy katona kíséretében megrakta furgonját élelemmel, és eljutott oda, ahova a katonákon kívül senki nem lép be, mert egyre sűrűsödnek a lövések. Pontosan ott van rá a legnagyobb szükségük az embereknek, és várják a segítő kezet, a segélyeket, az élelmiszereket.

Ezen a területen találkoztak az emberekkel és kipakolták az élelmiszereket, de a tervezett második állomásnál lövés érte a csoportjukat. A bíborosnak a többiekkel együtt menedéket kellett keresnie: „Életemben először nem tudtam, hová meneküljek... mert a futás nem elég, tudnod kell, hová futsz" – nyilatkozta Krajewski bíboros. Végül minden jól alakult, a segélyeket szétosztották, még a pápa által megáldott rózsafüzéreket is: akik megkapták, azonnal a nyakukba tették.

Krajewski bíboros már a legutóbbi, a húsvéti szent három nap során végzett missziójakor a háborút úgy határozta meg, hogy „nincs könny és nincs szó", ami leírja. Szeptember 17-én hangsúlyozta: „csak imádkozni lehet", és ismételni: „Jézusom, benned bízom!"

Forrás: www.vaticannews.va, rkc.org.ua

Személyi változások a Munkácsi Egyházmegyében

A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyében Lucsok Miklós püspök, apostoli kormányzó a következő személyi változásokról döntött:

I. Plébánosok, plébániai kormányzók

Anton Konečný atyát 2022. június 23-i hatállyal saját kérésére felmentette az őrdarmai Kisboldogasszony plébánia plébánosi feladatai alól. Anton atya visszatért Szlovákiába; köszönjük neki az egyházmegyénkben végzett többéves szolgálatát!

Henryk Jaworski atyát, aki továbbra is az Ungvári Szent György plébániatemplom káplánja marad, 2022. június 23-i hatállyal kinevezte az őrdarmai Kisboldogasszony plébánia plébániai kormányzójává. Ezzel egyidőben felmentette a frigyesfalvi Szent Péter és Pál apostolok plébánia kápláni feladatai alól.

Mankovics Sándor atyát, aki eddig a nagybégányi Boldogságos Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya egyházközség plébánosa volt, 2022. augusztus 1-jei hatállyal kinevezte plébániai kormányzónak a rahói Nepomuki Szent János és a kőrösmezői Szent Péter és Pál egyházközségekbe.

Gerzánics Szerhij atyát 2022. augusztus 1-jei hatállyal felmentette a rahói Nepomuki Szent János és a kőrösmezői Szent Péter és Pál egyházközségek plébániai kormányzói feladatai alól, és a püspöki hivatalba helyezte át.

Bán Zsolt Jónás OFM atyát 2022. július 10-i hatállyal plébániai kormányzóvá nevezte ki a nevetlenfalui Szent Kereszt felmagasztalása egyházközségbe.

Magyar Gergely OFM atyát 2022. július 10-i hatállyal plébániai kormányzóvá nevezte ki a feketeardói Szent Rozália és a nagyszőlősi Urunk Mennybemenetele egyházközségekbe.

Jaczkó József atyát, aki továbbra is a mezőkaszonyi Szent István király plébánia plébánosa marad, 2022. augusztus 1-jei hatállyal kinevezte a nagybégányi Boldogságos Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya egyházközség plébániai kormányzójává.

Kvascsuk András atyát, aki eddig a sislóci Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébánia plébánosa és a kisszelmenci Szentháromságról elnevezett egyházközség lelkipásztora volt, 2022. augusztus 1-jei hatállyal kinevezte a técsői Szent István király és a viski Szent Miklós plébániák plébániai kormányzójává.

Petenko Miron atyát, aki továbbra is az ungvári Szent György plébániatemplom plébánosa marad, 2022. augusztus 1-jei hatállyal kinevezte a sislóci Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébánia és a kisszelmenci Szentháromság egyházközség plébániai kormányzójává.

Pilip Viktor Teodor atyát 2022. augusztus 1-jei hatállyal felmentette a técsői Szent István király és a viski Szent Miklós plébániák plébániai kormányzói feladatai alól és saját kérésére betegszabadságra engedte.

II. Káplánok, kisegítő lelkipásztor

Mons. Majnek Antal nyugalmazott püspököt 2022. augusztus 1-jei hatállyal a sislóci Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébánia és a kisszelmenci Szentháromság egyházközség kisegítő lelkipásztorává nevezte ki.

III. Püspökség, kinevezések

Rohozsán Józsefet személyi titkárává nevezte ki.

Szulincsák Sándor atyát a Felső-Tisza vidéki esperesi kerület esperesévé nevezte ki.

Molnár János atyát püspöki helynökké nevezte ki a magyar ajkú hívek számára.

Fizer Jevgen atyát a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye kispapjainak felelősévé nevezte ki.

Landwehr Martin atyát a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye ördögűzőjévé nevezte ki.

Petenko Miron atyát 2022. június 28-i hatállyal püspöki jegyzővé nevezte ki.

Pogány István atyát 2022. június 29-i hatállyal felmentette irodaigazgatói megbízatása alól.

Gerzánics Szerhij atyát 2022. június 29-i hatállyal irodaigazgatónak nevezte ki.

Zsarkovszki Péter atyát 2022. augusztus 15-én általános helynökké nevezte ki.

IV. Szerzetesközösségek

Hajas László Ámosz atya elöljárója rendelkezésére Magyarországon folytatja szolgálatát. Helyette **Magyar Gergely atya** érkezett a nagyszőlősi ferences közösségbe.

Az élet igéje, 2022. december

„Bízzatok az Úrban örökkön örökké, mert az Úr örök Kőszikla" (Iz 26,4)

Az élet igéje, amelyet ebben a hónapban szeretnénk élni, Izajás próféta könyvéből való. Sok mindenre kiterjed ez a szöveg, és nagyon kedvelt a keresztény hagyományban is. Előszeretettel olvassuk például az Emmánuelről szóló részt, „velünk az Isten"[1], és a szenvedő Szolga[2] leírása is itt szerepel, amely megalapozza Jézus szenvedésének és halálának elbeszélését.

Ez az igevers egy hálaének része, amelyet a próféta Izrael népének ajkára ad, amikor a száműzetés rettenetes próbatétele után végre visszatérhetnek Jeruzsálembe. E szavak reményt ébresztenek a szívünkben, mert Isten hűségével végig jelen van Izrael mellett, mint a rendíthetetlen Kőszikla. A nép minden erőfeszítését Ő maga támogatja a társadalmi, politikai és vallási újraépítésben.

A „kérkedő" várost porba sújtja[3], mert nem Isten szeretetének terve szerint épült, viszont az ő szeretetterve szerinti és jelenlétének sziklájára épült város békében él és virágzik.

„Bízzatok az Úrban örökkön örökké, mert az Úr örök Kőszikla"

Mennyire igaz napjainkban is, hogy békére és biztonságra van szükségünk. Személyesen és közösségileg is a történelem sötét pillanatait éljük, szinte összeroskadunk a bizonytalanság és a jövőtől való félelem súlya alatt.

Mit tegyünk, hogy legyőzzük a kísértést, és ne hagyjuk, hogy a jelen nehézségei letörjenek, és magunkba fordulva gyanakvást és bizalmatlanságot tápláljunk mások iránt?

Keresztényként a válaszunk, hogy mindenekelőtt „újraépítjük" a bizalomteli kapcsolatot Istennel, aki Jézusban társunk lett az élet útján, legyen az bármilyen sötét, szűk, fáradságos vagy meredek.

De ez a hit nem jelenti azt, hogy tétlenül várakozunk. Sőt inkább azt kéri, hogy lássunk neki, vállaljunk főszerepet az „új város" építésében, legyünk ötletekkel teli felelős építői a városnak, melynek törvénye a kölcsönös szeretet, és kapui nyitva állnak mindenki, de főleg a „szegények és a szűkölködők"[4] előtt, akik mindig is kedvesek voltak az Úr előtt.

Ezen az úton biztos, hogy sokan mellénk szegődnek, akik szívükön viselik az egyetemes értékek ügyét, és fontos számukra a szolidaritás, az emberi méltóság és „közös otthonunk", a teremtett világ védelme.

„Bízzatok az Úrban örökkön örökké, mert az Úr örök Kőszikla"

Egy spanyol faluban, Aljucerben egy egész közösség határozta el, hogy testvéri kapcsolatokat épít a részvétel nyílt és befogadó formáin keresztül.

Így mesélnek: „2008 nyarán alapítottunk egy kulturális egyesületet. Saját kezdeményezésként, és a környék más szervezeteivel együttműködve is több tevékenységet indítottunk be, hogy teret adjunk a párbeszédnek, és nemzetközi humanitárius segítséget nyújtsunk.

Már az első évtől kezdve rendeztünk szolidaritási vacsorákat a Fraternity with Africa projekt keretében, és ebből olyan afrikai fiataloknak tudtunk ösztöndíjat biztosítani, akik vállalták, hogy legalább öt évig a saját hazájukban maradnak. Mintegy kétszázan szoktak részt venni ezeken a vacsorákon, melyeket üzletemberek és különböző szervezetek együttműködésével rendezünk.

Nagy örömünkre szolgál, hogy évek óta együtt dolgozunk egy másik szervezettel. Velük évente szervezünk egy nagy eseményt, amelyen a kulturális élet jeles személyiségei is részt vesznek, zenészek, festők és más művészek, valamint politikusok, vállalkozók és orvosok is. Jó lehetőség ez, hogy megosszák tapasztalataikat, és beszélhessenek a döntéseik mélyebb okairól."[5]

„Bízzatok az Úrban örökkön örökké, mert az Úr örök Kőszikla"

Karácsonyi várakozásban élünk. Készüljünk azzal, hogy már most befogadjuk Jézust az igéjében.

Ez az a kőszikla, amelyre az emberek városát is építhetjük: „Testesítsük meg, tegyük magunkévá, és tapasztaljuk meg, hogy micsoda életerő árad szavaiból magunk és környezetünk számára, ha megéljük őket! Szeressünk bele az evangéliumba, annyira, hogy önmagává formálhasson minket, és másokat is megérintsen! [...] Már nem mi élünk többé, hanem Krisztus fog növekedni bennünk. Megtapasztaljuk, hogy szabaddá válunk önmagunktól, a korlátainktól, a rabláncainktól. Ráadásként meglátjuk azt a szeretetforradalmat, amelyet a minket körülvevő társadalmi környezetben a bennünk szabadon élő Jézus fog kirobbantani."[6]

[1] vö. Iz 7,14 és Mt 1,23
[2] vö. Iz 52,13–53,12
[3] vö. Iz 26,5
[4] vö. Iz 26,6
[5] Tapasztalat: www.focolare.org
[6] C. Lubich, Az élet igéje 2006. szeptember, Új Város, 2006/9

Szerző: Letizia Magri

„Itt vagyunk önökkel, önök pedig ott vannak velünk”

Novák Katalin látogatása Kárpátalján

Kijevi látogatása után november 27-én Kárpátaljára érkezett Novák Katalin, Magyarország köztársasági elnöke.

A program ünnepi istentisztelettel kezdődött a beregszászi református templomban, ahol Zán Fábián Sándor, a Kárpátaljai Református Egyház püspöke hirdetett igét.

Novák Katalin ezeket mondta köszöntő beszédében:

„Lélekben 15 millió magyar ember van most velem. Itt vannak velem azok is, akik segítik Kárpátalját, akik kiállnak nemzetünkért. Legyen bármilyen nehéz a helyzet Kárpátalján, itt vagyunk és közösen imádkozunk azért, hogy eljöjjön a béke. A háború sem tudja elpusztítani azt a szeretetet, amellyel nap mint nap találkozunk, amely átsegít minket a nehézségeken. Nagyon hálás vagyok, hogy itt gyújthatom meg Önökkel advent első gyertyáját, a várakozás első lángját. Támogatom Önöket, hogy tartsanak ki, hiszen muszáj, hogy béke legyen” – mondta Novák Katalin.

Köszöntő beszédét imádsággal zárta.

Ezután a helyi szervezetek és a Rákóczi-főiskola vezetőivel tartott zárt ajtós megbeszélést a köztársasági elnök.

Délután Csepén folytatódott a program, ahol Novák Katalin Orosz Ildikóval, a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola elnökével és Csernicskó István rektorral adta át a Tulipán Tanoda felújított épületét.

Csepe, Tulipán Tanoda

A megnyitón Orosz Ildikó elmondta: nagy lépés a tanoda számára ennek az épületnek az átadása. Ugocsa szórványvidékén a jövőben ez egy újabb központ lehet annak érdekében, hogy hagyományainkat megőrizzük és továbbadjuk. Majd Novák Katalin vette át a szót: „Kell egy olyan hely, ahol a gyermekek magyarul tanulhatnak, játszhatnak, ahol továbbadhatjuk a nagymamák kincseit. Kárpátalján kell magyar népművészet, kell, hogy akik itt születtek, szülőföldjükön tudjanak boldogulni. Ez az intézmény a záloga annak, hogy volt, van és lesz itt békés kárpátaljai magyarság” – hangsúlyozta Magyarország köztársasági elnöke.

Majd a legkisebbekhez szólt: „Töltsétek meg élettel ezt a helyet és tanuljatok, játsszatok minél többet!”

Demkó Ferenc, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöki helynöke, Ábrány Krisztián, a Csepei Görögkatolikus Egyházközség parókusa és Magyar Gergely, a Csepei Római Katolikus Egyházközség plébánosa Isten áldását kérték az új épületre, majd megáldották azt.

Az ünnepélyes átadás végén Novák Katalin meggyújtotta a tanoda adventi koszorúján az első gyertyát, majd ajándékkal kedveskedett a Csepei Tulipán Tanoda növendékeinek.

Magyarország köztársasági elnöke ezután a Pro Cultura Subcarpathica civil szervezet és a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola által rendezett Gyertyagyújtási ünnepségen vett részt Beregszászban.

Beregszász, adveni gyertyagyújtás

Novák Katalin Volodimir Zelenszkij ukrán elnök meghívására érkezett Kijevbe november 26-án, szombaton, hogy részt vegyen a Gabonát Ukrajnából (Grain from Ukraine) humanitárius programban.

Az államfő Kijevben elmondott beszédében emlékeztetett arra, hogy márciusban, nem sokkal a háború kitörése és az orosz erők előrenyomulása után is ellátogatott Kárpátaljára, segített a háború elől menekülőknek, és beszélgetett a magyar kisebbség tagjaival.

Novák Katalin Kijevben kijelentette: 150 ezer okunk van arra, hogy megállítsuk a háborút, hogy elérjük a békét. „150 ezer ok: 150 ezer magyar nemzetiségű ember” – mondta, hozzátéve, hogy a háborúban a magyar közösség tagjai közül 500 ember sebesült meg vagy hunyt el a fronton és a háborús tevékenységek következtében.

A magyar államfő beszélt arról a nagy nemzeti összefogásról és a magyar állam nagyszabású humanitárius segítségéről, melyet a háború óta folyamatosan nyújtanak a Magyarországra menekülőknek és az Ukrajnában maradóknak, nemzetiségre való tekintet nélkül. „A szükséget szenvedők mindig számíthatnak a magyarokra” – mondta.

Forrás: Kárpátalja.ma

Isten felé tartunk

Vízkereszt ünnepére

A templomi betlehemet különleges játéknak szokták tekinteni a gyerekek. Kisebbek és nagyobbak egyaránt szívesen nézegetik a kis figurákat, a bátrabbak még meg is simogatják a bárányokat. Néhány éve, a ministránsok gyermeki játszadozása után a betlehemre pillantva csodálkozva állapítottam meg, hogy a háromkirályok négyen lettek. Mitől lettek hirtelen többen? – kérdeztem magamban. Közelebb menvén láttam, hogy az egyik pásztort sorakoztatták fel a gyerekek a királyok közé. Jó gondolat! A pásztorok közül két héttel később visszatért valaki, hogy újra megnézze a kis Jézust. Ma lélekben egyszerű pásztorként mi is visszatérünk a betlehemi istállóhoz, beállunk a királyok mögé, hogy újra láthassuk Isten Fiát.

Gyermekek és felnőttek fantáziáját egyaránt megmozgatja a napkeleti bölcsek hódolata. Kik voltak ők? Honnan jöttek? Miféle égi jelenség lehetett a különleges csillag? Mit jelentenek az érdekes és értékes ajándékok? Az evangélium meglehetősen szűkszavú beszámolóját a keresztény hagyomány az évszázadok során igyekezett kiegészíteni, értelmezni, tanítással megtölteni. Így lettek a bölcsekből királyok, akik a Gáspár, Menyhért és Boldizsár nevet kapták. A művészeti ábrázolásokon gyakran háromféle bőrszínű ember jelenik meg, amely arra utal, hogy különféle nemzeteket képviseltek. Más ábrázolásokon fiatal, középkorú és idősebb férfiként szerepelnek, ami azt jelzi, hogy a különböző életkorú emberek mind Jézushoz járulnak. Mindezeket nem érdemes csupán találgatásnak értékelnünk, s minden bizonnyal nem csupán a képzelet szüleményei, hanem fontos tanításokat hordoznak, többek között azzal kapcsolatban, hogy az Isten Fia, Jézus előtt minden ember köteles kifejezni hódolatát.

Az ünnep hivatalos elnevezése: Urunk megjelenése. Ez arra utal, hogy a Betlehemben megszületett gyermek istensége, isteni méltósága megjelenik az egész világ, még a pogányok előtt is. A karácsonykor megszületett, és születésekor látható emberi testben megjelent Jézusban most megmutatkozik, feltárul az emberiség számára mindaz, ami őbenne láthatatlan, azaz istensége. A történet fő mondanivalója az, hogy Jézust Istennek kijáró hódolattal tisztelik.

A mai ünnep másik elnevezése: háromkirályok napja. Ez nem szorul magyarázatra, bár itt is megjegyezzük, hogy csupán az ajándékok – arany, tömjén és mirha – számából következtethetünk arra, hogy hárman lehettek, illetve az ajándékok értékes volta utalhat arra, hogy előkelő, tehetős személyek, talán uralkodók, királyok lehettek. Az ünnep sajátos magyar elnevezése: vízkereszt. Ez a név azokra az időkre nyúlik vissza, amikor e napon ünnepelték Jézus megkeresztelkedését is, illetve vízszentelést tartottak.

Máté evangéliumának ismétlődő témája a hit és a hitetlenség szembeállítása, amely többször a pogányok hite és Izrael hitetlenségeként jelenik meg. Itt is ezzel találkozunk. Miközben a pogány származású bölcsek hittel fogadják és isteni jelként értékelik a csillag megjelenését, majd pedig nyomában járva Isten-kereső emberekként indulnak útnak, addig a jeruzsálemi királyi udvarban maga az uralkodó és a vallási vezetők közömbösen, érdektelenül viselkednek, illetve Heródesben a gyűlölet és a hatalomféltés érzése támad, ami éppen ellenkezője a bölcsek hitének.

A bölcsek hódolatában felismerhetjük az Egyház küldetését, emberi életünk célját: Isten felé tartunk, hogy kifejezzük előtte hódolatunkat. Érdemes elindulnom Isten útján, a hit útján. Érdemes engednem, hogy Isten jelekkel vezessen ezen az úton. Ne a Messiás születésének helyét pontosan ismerő írástudók legyenek a példaképeim, akik egyetlen lépést sem tesznek, hogy utánajárjanak a jövendöléseknek, hanem a bölcsek, akik vállalják a fáradságos, nehéz, veszélyekkel járó utat. Igen, elindulok a bölcsekkel, hogy kifejezzem hódolatomat Isten Fia előtt és átadjam neki ajándékként a hitemet.

Horváth István Sándor

Urunk, Jézus Krisztus! Karácsony éjszakáján felkerekedtünk és a pásztorokkal együtt felkerestünk Téged, a betlehemi Gyermeket, aki emberi arcodat, emberi természetedet mutattad meg nekünk. A mai ünnepen lélekben újra elindulunk, hogy a napkeleti bölcsekkel együtt kifejezzük Neked, az Istennek hódolatunkat. Küldj nekünk jelet! Mutasd nekünk az utat! Adj nekünk bölcsességet, hogy felismerjük a jelet, és adj erőt, hogy az általad mutatott úton járva eljussunk hozzád, a mi Megváltónkhoz és Üdvözítőnkhöz! Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Betlehemtől az én szívemig

„Hallom izgatott szívdobbanását annak a két személynek, akik épp most, csodálatos módon váltak szülőkké, akik próbálják felfogni, mi is történt velük valójában. Milyen erőteljesen működött Isten és vezette a Szent Családot útjukon! Előkészítette az utat Fia előtt – a világ Megváltója előtt – Betlehemtől egészen az én szívemig…"

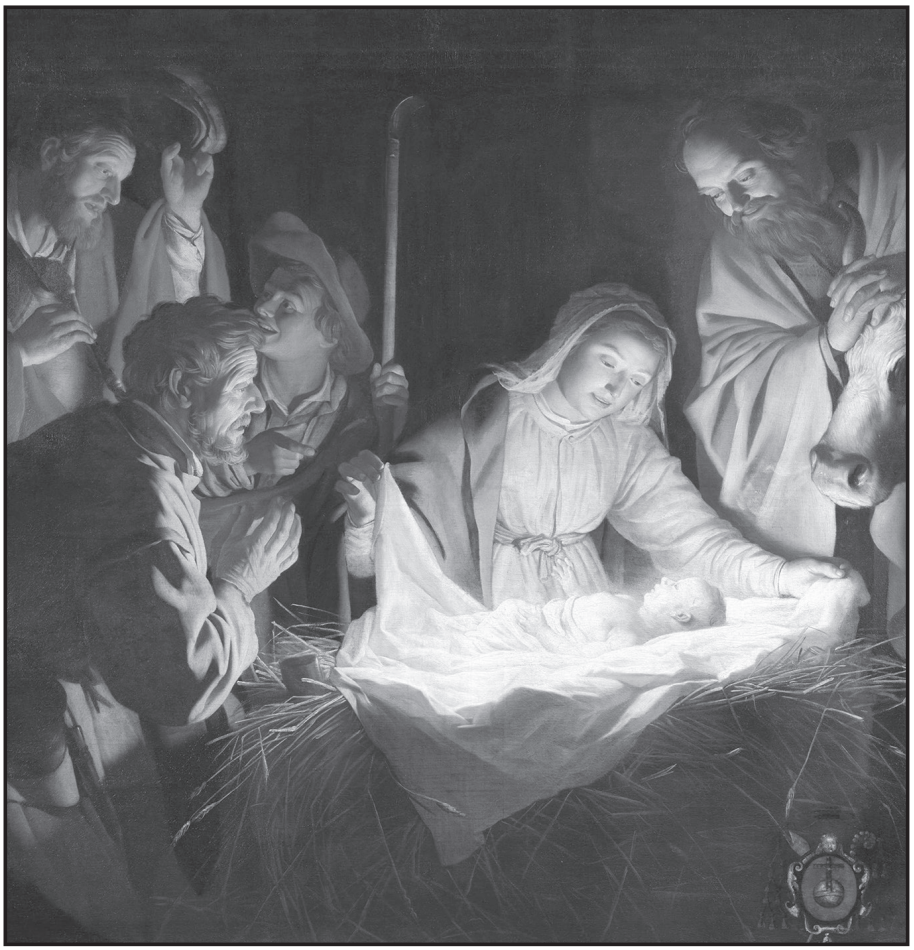

Advent idején szeretek a születésedről elmélkedni. Elképzelem, hogy én is ott voltam… Megfigyelem József csodálkozó arcát (pontosan értette, Kit bíztak rá), Mária nagylelkű tekintetét, amely csak úgy ragyogott az Iránta érzett szeretettől. Tudatosítom, hogy az, amit most látok, örökre megváltoztatja az életem. Betlehemben valami egészen titokzatos dolog történik. Valami, ami jövendölésekben volt megírva. Érezhetővé válik a Mennyei Atya jelenléte. Nehéz megérteni: az Ige Testté lett. És közöttünk lakott. Ó, Jézusom, aranyos Kisded! Nem tudjuk levenni rólad a tekintetünket! Mennyi dalt kántálnak most Neked, de ott, a nyáj között csend honol. Hallom izgatott szívdobbanását annak a két személynek, akik épp most, csodálatos módon váltak szülőkké, akik próbálják felfogni, mi is történt velük valójában. Milyen erőteljesen működött Isten és vezette a Szent Családot útjukon! Előkészítette az utat Fia előtt – a világ Megváltója előtt – Betlehemtől egészen az én szívemig…

Milyen kisfiú lehettél? Hogyan növekedtél? Szeretlek megfigyelni, kicsiny lábad nyomán lépkedni utánad a város poros utcáin… Majd hirtelen felnőttél, olyan bátor lettél, és minden szavaddal lelki sebeit gyógyítod mindazoknak, akiknek a gyógyulása az idők kezdete előtt el lett rendelve.

Miért bonyolít túl mindent az ember? Téged, önmagát, az életet. Te olyan egyszerűen érkeztél a világba, az oly bonyolult emberi szívek közé. Könnyítesz a lelkeken és élni tanítasz minket. Minden történeted szorosan kapcsolódik hozzám. Az Evangélium minden eseményében felfedezem önmagamat, ez a mi közös történetünk. Miért gondolják az emberek, hogy Te olyan messze vagy? Te a Megváltóm vagy, én pedig a te Izraeled. Ez kétségkívül így van! Hallgatlak, Uram, szólj hát! Mert minden egyes szavad megvilágítja Feléd vezető lépteim előtt az utat. Veni, veni Emmanuel… Jöjj el, jöjj el, Emmánuel…

Gondolataimban mindig visszatérek a Karácsonyhoz, a Te születésnapodhoz. Istenem, te olyan kicsi és védtelen testben érkeztél a mi világunkba; ennek az érkezésnek a nagysága mindannyiunk számára felfoghatatlan. Születéseddel megmutattad nekünk, milyen az Úr, a világmindenség Ura; szerény és egyszerű környezetben jön arra a világra, amelyet a mélyben az anyagiak és a hatalom foglalkoztatnak. Jézusom, te nem féltél attól, hogy kicsi és védtelen legyél… Az én Megváltóm kisded lett, akinek édesanyja ölelésére és nevelőapja védelmezésére volt szüksége. Olyan jó lenne jól felkészülni a Karácsonyra, nem megfeledkezve erről az egyszerűségről és kedvességről, amelyet olyan nehéz észrevenni és megélni valódi készülődés nélkül. Szükségem van arra, hogy ilyen kicsinek láthassalak. Gyönyörködhessek benned a jászolban. Megtapasztaljam nagyságodat, kisdedként a karjaimban tartva és hatalmasságodat, a szívemben tartva Téged. A te érkezésed mindent megváltoztatott. Adj bölcsességet, hogy naponta sikerüljön eltolnom magamtól a sok lényegtelen és anyagias dolgot, hogy miattuk ne maradjak le a valódi csodáról, hogy tudatosítsam, mi történik most valójában, ebben a különleges időszakban – a várakozás idején. Mire várok? Kire várok? Zavar-e valami a Rád való várakozásban? Veni, veni Emmanuel! Jöjj el, jöjj el, Emmánuel!

Gyürki Adrienn

Boldog karácsonyt?

A kérdőjel már csak azért is indokolt, mert amikor ezt a cikket írom, még azt sem tudom, eljut-e egyáltalán az olvasókhoz az Új Hajtás karácsony ünnepe előtt, vagy csak utána vehetik a kezükbe. Mint mindenkit, a szerkesztőséget is érintik a hosszú áramszünetek; akkor tudunk dolgozni, amikor – néhanapján – van áram, és a nyomda is csak akkor tudja kinyomtatni az újságot.

A karácsony olyan ünnep, amikor különösen fontos számunkra, hogy érzelmileg is megéljük azt: ilyenkor újra átéljük gyermekkori emlékeinket, a szeretet, az összetartozás, a család érzését. A fényes karácsonyfa, a kivilágított templom, a betlehem, az otthon melege az utóbbi években már hozzátartozott ahhoz, hogy örömmel, jó érzéssel töltsük el a karácsonyt, lehetőleg szeretteinkkel együtt. Nekünk, felnőtteknek is fontos ez, de főleg az, hogy gyermekeinket boldognak lássuk. És most? Amikor gyakran se fény, se meleg, se víz, az árak folyamatosan nőnek, az angyalok éneke helyett a légiriadó szirénái szólalnak meg hol gyakran, hol ritkábban; akinek villanytűzhelye van, ebédet se nagyon tud főzni, nemhogy rendesen elkészülni az ünnepre; a gyerekek az iskolában sokszor a hideg óvóhelyen vakoskodnak zseblámpa fénye mellett, vagy úgy írják otthon a házi feladatot. Sokaknak a szerettei, barátai külföldön, a fronton, vagy akár már a temetőben... Még sokáig lehetne sorolni a megpróbáltatásokat. Hogyan lesz így karácsonyunk?

Sillye Jenő egyik dalában olyan módon ír a karácsonyról, amire általában nem szoktunk gondolni. Karácsonykor Jézusról mint kis Jézusról, újszülött Gyermekről szoktunk beszélni,

aki megmutatja nekünk Isten gyengédségét, irántunk való szeretetét: törékeny testben az emberek kezére adja magát, és szeretetével akar meggyőzni bennünket, hogy törvényei szerint éljünk, ami boldogságunk záloga, és nem erőszakosan akar rávenni minket arra, hogy megtartsuk parancsait. Ezért is rázott meg, amikor Jenőt így hallottam énekelni: „Ki gondol most rá, hogy a pólya véres lepel lett? Ki gondol most rá, hogy a jászol hideg kősír lett?” Tényleg, ki szokott erre gondolni karácsonykor? Bevallom, én sem.

Jézus élete nem idilli melegben, fényességben kezdődött, hanem hidegben, szegénységben, sötétségben. Hasonló körülmények között, mint amit most élünk meg Kárpátalján. Szülei közvetlenül a szülés előtt kerestek menedéket, hogy mégse a szabad ég alatt szülessen meg a Gyermek. Izraelben melegebb az éghajlat, mint nálunk, de azért abban az évszakban ott is nagy hidegek jártak. A sötét barlang nem volt valami meghitt környezet. A pásztorok is sötétben őrizték nyájukat, csak a tűz fénye világított és adott meleget.

Tehát akkor is sötét volt, hideg és elhagyatottság. A fényt az Isteni Gyermek hozta a világba, sőt: Ő maga volt a Fény, és most is Ő az. Sorsközösséget vállalt velünk már akkor – most igazán meg tudjuk érteni, milyen lehetett neki és a Szent Családnak az az első karácsony. Olyasmi, mint amilyen most a miénk is lesz.

Ő azonban nemcsak azért jött a világba, hogy megtapasztaljuk hozzánk lehajló szeretetét, hanem hogy felnőve megváltson minket. Karácsonykor megváltói küldetésének a csíráját látjuk: ez bontakozik ki földi életében és teljesedik ki nagypénteken, majd Húsvétkor. Igen, „a jászol hideg kősír lett”, de megértjük azt is, hogy „az élet súlyos kereszttel vár”, s hogy „az élethez kell ez a halál”. Az Ő keresztje és halála kellett ahhoz, hogy nekünk életünk legyen – és a mi mostani hidegben, sötétben, bizonytalanságban, szorongásban megélt keresztünk és „halálunk” is az életet növeli bennünk – növekedés az örök élet, vagyis életünk célja felé. Ezért van igaza Sillye Jenőnek, aki az említett dal refrénjében – bár

Örülj, testvérem!

1. Hosszú idő volt, amíg a Gyermek megszületett.
Hosszú volt az út, amíg a Gyermekből férfi lett.
Ki gondol most rá, hogy a pólya véres lepel lett.
Ki gondol most rá, hogy a jászol hideg kősír lett.

Refr. Örülj, testvérem, mert a Gyermek megszületett!
Örülj, testvérem, mert így kaptál új életet!
Örülj, testvérem, és tárd ki a szíved ajtaját!
Örülj, testvérem, és boldog szívvel mondj ma imát!

2. Régen várunk Rád, hát jöjj el hozzánk, szép kis virág!
Mindig várunk Rád, hát jöjj el hozzánk, kis rózsaág!
Tudjuk azt is már, hogy az élet súlyos kereszttel vár.
De tudjuk azt is már, hogy az élethez kell ez a halál.

Refr. Örülj, testvérem, mert a Gyermek megszületett!
Örülj, testvérem, mert így kaptál új életet!
Örülj, testvérem, és tárd ki a szíved ajtaját!
Örülj, testvérem, és boldog szívvel mondj ma imát!

első pillantásra meghökkentőnek, nem odaillőnek tűnik – így énekel: „Örülj, testvérem, mert a Gyermek megszületett! Örülj, testvérem, mert így kaptál új életet! Örülj, testvérem, és tárd ki a szíved ajtaját! Örülj, testvérem, és boldog szívvel mondj ma imát!"

Igen, ez a karácsony lényege, ez a mi örömünknek az oka. Az, hogy Jézus megszületett, sorstársunk, barátunk, testvérünk és Megváltónk lett, s mutatja nekünk az utat az örök élet felé, örök boldogságunk felé. Ez a karácsony szíve, lényege, értelme, és ez most is rendelkezésünkre áll – ezt most sem kell nélkülöznünk. Épp ezért most, amikor szerényebbek a lehetőségeink, nem tudjuk, hogyan fogunk ünnepelni, lesz-e világítás és fűtés a szentestén, el tudjuk-e készíteni legalább a szokásos karácsonyi ételek egy részét, akkor gondoljunk arra: a lényeget éppúgy, sőt még sokkal inkább megélhetjük, mint eddig. A pásztorok a betlehemes játékokban mindig ételt és meleg pokrócot visznek a kis Jézusnak, hogy legyen mit ennie és ne fázzon – mi is felajánlhatjuk neki ajándékul türelemmel elviselt helyzetünket, fájdalmainkat, hiányainkat, és azt, ha esetleg nem sikerül úgy az ünnep, ahogy szerettük volna.

Isten nem akarta és soha nem akarja azt, ami nyomorúságot, fájdalmat, gyászt okoz nekünk. A mostani helyzetünket sem akarja. Azonban életünk minden helyzetében velünk jön, mellettünk áll; fontosak neki érzéseink, vágyaink, s nem hagy el bennünket soha. Hiszen megígérte! Vele együtt minden nehézségen és bajon felülkerekedhetünk. Örüljünk tehát ennek, még ha esetleg nem is tudjuk átérezni, mert félelem, szomorúság, gyász fojtogat bennünket. Örömünknek oka, hogy Krisztus, a világ Királya a mi Urunk, aki legyőzte a halált!

Kívánok tehát mindenkinek boldog, kegyelemteljes karácsonyt!

Pápai Zsuzsanna
az Új Hajtás főszerkesztője

Nagy Szent Leó pápa beszédeiből

Szeretteim! Ma született a mi Üdvözítőnk, örvendezzünk! Nem szabad szomorkodnunk akkor, amikor az élet születését ünnepeljük; annak az életnek a születését, aki kioltotta belőlünk a halálról való félelmet, és ígéretével az örök élet örömét oltja belénk.

Senki sincs ebből az örömből kizárva, egyformán mindannyiunknak megvan a közös okunk arra, hogy örvendezzünk. A mi Urunk ugyanis, mint a bűnnek és a halálnak a legyőzője jött közénk, hogy miként senkit sem talált köztünk bűntelennek, ugyanúgy mindnyájunkat megváltson. Vigadjon a szent, mert közeleg győzelmi pálmája. Örüljön a bűnös, mert megbocsátásra kap meghívást. Örvendezzék a pogány is, mert őt is az életre hívják!

Az Isten Fia ugyanis az idők teljességében, amelyet Isten bölcsességének kifürkészhetetlen mélysége rendelt el, felvette emberi természetünket, hogy kibékítsen minket annak Alkotójával, és legyőzze a halált hozó sátánt, azzal az emberi természettel, amely felett előbb a sátán győzedelmeskedett.

Urunk születésekor az angyalok ujjongva éneklik és hirdetik: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakaratú embereknek! (Lk 2,14) Mintegy előre látják, hogy felépül az új mennyei Jeruzsálem a világ minden nemzetéből. Ó, mily kimondhatatlan az Isten jóságos intézkedése, és mennyire kell, hogy örömet szerezzen ez minden földi embernek, amikor enynyire örülnek neki még a magasságbeli angyalok is.

Szeretteim! Adjunk hálát az Atyaistennek a Fiú által a Szentlélekben! Ő megkönyörült rajtunk nagy irgalmasságában, amellyel szeretett minket, és bár bűneink miatt holtak voltunk, Krisztussal életre keltett minket (vö. Ef 2,5), hogy őbenne új teremtmény legyünk, és új alkotás.

Vessük le tehát a régi embert cselekedeteivel együtt! Krisztus születésében részesedve mondjunk ellent a test kívánságainak!

Ismerd fel, ó keresztény, nagy méltóságodat! Az isteni természet részesévé lettél, vissza ne térj ismét a hozzád méltatlan régi romlottságba. Fontold meg, milyen Főnek és Testnek lettél tagja! Ne feledd el soha, hogy Isten a sötétség hatalmából ragadott ki, és áthelyezett téged az Ő világosságába és országába.

A keresztség szentségében a Szentlélek temploma lettél, fönséges Lakódat el ne űzd gonosz cselekedetekkel magadtól, nehogy ismét a sátán szolgaságába kerülj: mivel Krisztus vére a te nagy váltságdíjad!

A háromlábú boszorkány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy, kerek erdő. Annak a közepén élt egy kis kunyhóban egy öreg boszorka. Azért bújt el az erdő közepén, mert szégyellte magát az emberek előtt – ugyanis három lába volt szegénynek. Sehogy sem bírt megbékülni a külsejével, rettenetesen szeretett volna széppé, fiatallá változni, de akárhány varázslókönyvet tanulmányozott át, nem talált orvosságot a bajára. Mígnem egy szép nyári napon egy ósdi, poros könyvben egy olyan varázsital receptjére bukkant, amit ha pontban éjfélkor valakinek a fülébe cseppent, az azon nyomban testet cserél vele.

A hozzávalókat még aznap be is gyűjtötte – bár estére már sajgott mind a három lába –, és rögvest meg is főzte a varázsitalt. Igen ám, de honnan kerítsen ő a házába egy szép, fiatal lányt? Szerencséjére erre volt egy könnyebb varázslat, amit már régóta ismert, a gombanövesztés. Miután ezt a varázslatot is elvégezte, nagyon elégedetten feküdt le.

– Ez majd idecsalogatja valamelyik szépséget a faluból!

Élt a közei faluban egy kedves, fiatal leány. A szülei már rég meghaltak. A nagymamája nevelgette, de egy éve ő is a mennyországba költözött, és mióta a testvérei megházasodtak, teljesen egyedül élt. A konyhakertből és a gombaszedésből tartotta fenn magát nagy nehezen. Azon a bizonyos reggelen is elindult, hogy a nap első sugarainál felszedje a legszebb gombákat, amiket majd elad a piacon. Alighogy az erdő szélére ért, egy gyönyörű, nagy bükkfagombát pillantott meg. Ahogy lehajolt, hogy fölszedje, kissé beljebb még szebb gombát látott. Attól beljebb egy még nagyobbat, kissé tovább pedig egy annál is szebbet... Ahogy biztosan kitaláltátok, a „gombaösvény" egyenesen a boszorka kunyhójához vezetett. Amikor a lány az utolsó gombát is felszedte, felnézett, és ijedten látta, hogy már sötétedik. Fogalma sem volt, hogy jut ki az erdőből. Nem messze egy kunyhót pillantott meg.

– Akárki lakjon is ott, megkérem, engedjen be éjszakára – döntötte el magában. A boszorka persze kedvesen fogadta, meleg vacsorát főzött, nyájasan kínálgatta.

– Milyen kedves tetszik lenni! – mondta a lány. – A néni a nagymamámra emlékeztet, akit annyira szerettem! Igazán, nagyon tetszik hasonlítani hozzá, még a kedves hangja is pont olyan!

A boszorka valami furcsát érzett a szíve táján. Még soha senki nem mondott neki ilyet. „Csak semmi érzékenykedés!" – mondta magának. „Nemsokára eljön az én pillanatom!"

Miközben a tűz körül tett-vett, egy pillanatra meglibbent a szoknyája.

– Ó, – kiáltott fel a lány – a néninek három lába van? A nagymamám mindig mondta, hogy jó lenne neki még egy láb, mert olyan gyakran megbotlik, akkor, ha az egyik kifordul, a másik kettő még mindig megtartaná – nevetett.

Sokáig beszélgettek aznap este. Elalvás előtt a lány komolyan odafordult a boszorkához.

– Kérdeznék én valamit a nénitől! Miért tetszik itt magányosan élni? Tessék eljönni velem a faluba! Úgyis egyedül lakom már egy éve, annyira örülnék, ha lenne valaki, akivel megosztanám örömöm-bánatom, szegényes sorsom. A néni olyan kedves és jó! Lenne kit szeretnem, engem is szeretne valaki. Tessék reggelig meggondolni! – Azzal a lány elaludt.

A boszorka lelkében nagy vihar dúlt. „Kedves és jó" – a rég nem hallott szavak visszhangoztak a szívében. De egy másik hangot is hallott. – Itt az alkalom! Közeleg az éjfél! Most fiatal lehetsz és szép!

– De mi hasznom belőle, ha továbbra is csak egyedül leszek! – morfondírozott.

Végül elmúlt az éjfél anélkül, hogy rá tudta volna szánni magát, hogy a varázsitalt a lány fülébe öntse. Nem hunyta le a szemét egész éjjel, és hajnaltájt a varázsitalt kiloccsantotta az ablakon. (Egy arra járó egérre és egy ott szálló pillangóra is jutott egy csepp; kettőjükből lett a denevér; a repülő bőregér.) Amikor a lány felébredt, a boszorka közölte vele, hogy elfogadja az ajánlatát, és vele megy a faluba. A lány örömében a nyakába ugrott, és két hatalmas puszit nyomott a banya ráncos arcára. – De hiszen ez csodálatos érzés! – állapította meg magában a boszorka.

A faluban néhány napig még beszéltek a furcsa néniről, akinek három lába van. De azután megszokták, meg is szerették, mert mindenkihez volt egy jó szava. A lánynak pedig jóra fordult ezután a sorsa, mert a boszorkány-néne kis varázslatai – és saját szorgalma – segítségével mindig nála termettek a legszebb, legnagyobb zöldségek, amiket jó áron tudott eladni. Nemsokára kérője is akadt egy jóravaló falubeli fiú személyében, megtartották a lakodalmat, attól kezdve boldogan éltek tovább hármasban, majd jöttek a gyerekek. Évekkel később a boszorka békességben meghalt, tisztességgel eltemették. De az áldás-varázslat, amit a fiatalokra hagyott, sohasem múlt el a házuk tájáról, és – ha nem is lettek gazdagok – munkájukkal mindig elő tudták teremteni a szükségeset, és még ma is szeretetben élnek, és őrzik a boldog boszorkány emlékét.

Popovicsné Palojtay Márta

Áll az édes Istenanyja,
Öröm arcát fénybe fonja,
Úgy ringatja kisfiát.
A jászolra hajladozva,
Örvendezve, vigadozva,
Szent ujjongás hatja át.

Add meg kérlek, hogy míg élek,
Együtt örvendezzek véled
Kicsi Jézuskád előtt,
Hozzá bújjak; míg a földön
Száműzésemet kitöltöm,
S mint Te, úgy szeressem őt.

Így szeresse minden ember,
E szent vággyal olts be engem,
Ebből szívjak szent erőt.

(Jacopone da Todi: Az örvendező Szent Szűzről – *részlet)*

Kép: Betlehem a munkácsi székesegyházban